

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 386 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Δολοφονίες στο Φαρμακονήσι, σκάνδαλα, αμφισβήτηση “πλεονάσματος”...

Σε αποσύνθεση το «Success Story»

Φαρμακονήσι
Να τιμωρηθούν
οι ένοχοι για τις
δολοφονίες
σελ. 7

Εργαζόμενοι
Θερίζουν τα λουκέτα
και η απλήρωτη
εργασία
σελ. 4

Ουκρανία
Καυτός Γενάρης,
μακρύς ο δρόμος
για το προλεταριάτο
σελ. 12

Ιστορία
90 χρόνια από το
θάνατο του Λένιν
σελ. 15

«Ανασυγκρότηση» ΕΛΑΣ: χτίζουν νέο αστυνομικό κράτος

Το σχέδιο ανασυγκρότησης της ΕΛΑΣ, που παρουσίασε ο Δένδιας, είναι θανάσιμος κίνδυνος για όλους τους εργαζόμενους και τη νεολαία, καθώς προχωράει ακόμα πιο βαθιά σ' ένα ζοφερό Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και προσαρμόζει την ΕΛΑΣ στη δημιουργία ενός νέου αστυνομικού κράτους.

Σύμφωνα με το σχέδιο, εκτός απ' το Επιτελείο της ΕΛΑΣ θα υπάρχουν τρία τμήματα: Τάξης, Ασφάλειας, Αλλοδαπών και Προστασίας Σινορίων. Το τμήμα Ασφάλειας θα είναι στα πρότυπα του αμερικάνικου FBI. Ο σχεδιασμός περιλαμβάνει αναβάθμιση και ενίσχυση κατά 50% του προσωπικού της Ειδικής Κατασταλτικής Αντιτρομοκρατικής Μονάδας (ΕΚΑΜ), ενώ θ' αναβαθμιστούν και οι Ομάδες Πρόληψης Καταστολής Εγκληματικότητας (ΟΠΚΕ).

Ο Δένδιας μίλησε για «αναβάθμιση του τρόπου συλλογής και διαχείρισης πληροφοριών για την πρόληψη και αντιμετώπιση κινδύνων από εγκληματικές ενέργειες». Εκτός απ' τον θεσμοθετημένο χαφιεδισμό και παρακολούθηση των

πάντων, η πρόσφατη «εκτροπή» με τις εισβολές της αστυνομίας σε σπίτια (υποτίθεται σχετιζόμενων με την τρομοκρατία, στο κλίμα τρομοϋστερίας μετά τη μη επιστροφή του Χ. Ξηρού στη φυλακή), δίνει μια εικόνα πόσο μακριά θα πάει αυτή η «συλλογή και διαχείριση».

Η αναβάθμιση του «ελέγχου των συνόρων» δείχνει ότι οι δολοφόνοι του Φαρμακονησιού παγιάζουν και κλιμακώνουν τη ρατσιστική τρομοϋστερία. Έχουν τώρα μια νέα θεωρία, για «λαθρομετανάστες-πράκτορες» που εργάζονται για την «αποσταθεροποίηση της χώρας», συμπληρώνοντας την προσπάθεια εκφοβισμού και τρομοκράτησης του ελληνικού λαού με το σκιάχτρο του «χάους», τη διάιρεση των εργαζομένων, τον εθισμό στην κτηνώδη καταστολή.

Είναι σε εξέλιξη πολλές κινήσεις που στοχεύουν στην «αλλαγή δόγματος» των κατασταλτικών μηχανισμών, δηλαδή την ακόμα πιο ευθεία προσαρμογή τους στις «έκτακτες» συνθήκες των Μνημονίων, της κρίσης, της πολιτικής αποσύνθεσης, όπου μέσα απ' την ασάθεια μπορούν ν'

αναδειχτούν θυελλώδεις εκρήξεις. Π.χ. η Μονάδα Υποβρυχίων Αποστολών του Λιμενικού ενσωματώνεται σε «αντιτρομοκρατικές» αποστολές. Στην πρόσφατη καταδίωξη των δραπέτων απ' τις φυλακές Τρικάλων (που οδήγησε και στην εκτέλεση κάποιων), το Λιμενικό επιβεβαίωσε τη συμμετοχή της Μονάδας: 10 άνδρες στάλθηκαν να εντοπίσουν ίχνη των δραπέτων (με θερμικές κάμερες), τους καταδίωξαν προς την ενέδρα των ΕΚΑΜ, που ανέλαβαν τα υπόλοιπα. Ας μην ξεχνάμε τις επαναλαμβανόμενες «ασκήσεις καταστολής πλήθους» και την παρουσία της ένοπλης 71^{ης} Αερομεταφερόμενης Μεραρχίας στην «περιφρούρηση» των στρατιωτικών παρελάσεων στη Θεσσαλονίκη από διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις.

Θα χρειαστεί ένα νέο κύμα αγώνων, συγκρούσεις στο δρόμο, πολιτικές τομές αλλά και θυσίες για ν' απεγκλωβίσουμε το εργατικό κίνημα απ' την κρατική κατασταλτική μέγγενη που σφίγγει, για να επιβάλλουμε στην πράξη και στον δρόμο τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες μας.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Ιουλιανά 1965

Τα γεγονότα και η σημασία τους

Συγγραφείς: Δημήτρης Λιβιεράτος, Γιώργος Δαλαβάρκας

Πρόλογος: Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2013

Σελίδες: 105

Τιμή: 5 ευρώ

Τα Ιουλιανά, ονομάστηκαν αργότερα «Ελληνικός Μάης» (ένας χαρακτηρισμός, από πολλές απόψεις, εύστοχος για ουσιαστικούς λόγους) είναι μια κοινωνική έκρηξη-εξέγερση από τις μεγαλύτερες που γνώρισε η σύγχρονη ελληνική κοινωνία και το εργατικό κίνημα. Τα Ιουλιανά του '65 και ο Μάης του '68 ήταν μέρη του παγκόσμιου επαναστατικού κύματος της δεκαετίας 1965-1975. Ωστόσο το ελληνικό 1965 αποτέλεσε το προπομπό του διεθνούς 1968, όχι μόνο γιατί προηγήθηκε χρονικά αλλά γιατί είχαν πολλά κοινά χαρακτηριστικά: μεγάλη αμφισβήτηση των αστικών θεσμών και του συστήματος, κινητοποίηση τεράστιων μαζών, μαζική αμφισβήτηση των ρεφορμιστικών κόμματος, εμφάνιση νέων μορφών αγώνα, επανεμφάνιση και ισχυροποίηση

της άκρας και επαναστατικής αριστεράς κ.λπ. Με τη σειρά που παρουσιάζονται στην έκδοση, το πρώτο κείμενο με τίτλο «Το Χρονικό του Ιουλίου 1965» γράφτηκε από τον Δημήτρη Λιβιεράτο, το δεύτερο με τίτλο «Τα Ιουλιανά Γεγονότα και τα Καθήκοντά μας» από τον Γιώργο Δαλαβάρκας (έφυγε από τη ζωή στις 18/4/2012). Το κείμενο του Γ. Δαλαβάρκας εκδίδεται για πρώτη φορά, ενώ εκείνο του Δ. Λιβιεράτου έχει εκδοθεί άλλες δυο φορές από δύο διαφορετικές εκδόσεις. Οι **Εκδόσεις Εργατική Πάλη** ευχαριστούν το σ. Δ. Λιβιεράτο, που μετά το έργο του «Παντελής Πουλιόπουλος, ένας διανοούμενος επαναστάτης» μας επέτρεψε να κυκλοφορήσουμε μια ακόμη δική του εργασία.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Τα απανωτά σκάνδαλα, αν και δεν αποτελούν έκπληξη, φωτίζουν αποκαλυπτικά το ποιον της σημερινής ελίτ και το βάθος της πολιτικής κρίσης.

Για τα εξοπλιστικά, όλοι ήξεραν το σύστημα της μίζας. Αν κάτι σοκάρει, είναι το πόσα τελικά άρπαξαν ακόμα και σχετικά παρακατιανοί συνεργάτες της «μηχανής» που είχε στηθεί. Όταν προσφέρονται –για να ελαφρύνουν τη θέση τους– να επιστρέψουν δεκάδες εκατομμύρια από προσωπικούς λογαριασμούς τους, μπορεί κανείς να φανταστεί το μέγεθος της λεηλασίας.

Η βόμβα του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου απέδειξε εκκωφαντικά τη μαφιόζικη λειτουργία της «οικονομίας» γύρω απ' τον χρηματοπιστωτικό τομέα και το ανάλογο ποιον της... «υγιούς» ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Ο Φιλιππίδης, πρώην πρόεδρος του ΤΤ, είναι ο κλασικός τύπος αεριτζή που «φτιάχτηκε» απ' τη φούσκα της δεκαετίας του '90 και των αρχών της δεκαετίας του 2000, γύρω απ' την απάτη του Χρηματιστηρίου. Θεωρείται απ' αυτούς που καθιέρωσαν την ελληνική εκδοχή των «χρυσών παιδιών».

Στην Επενδυτική Επιτροπή του ΤΤ συμμετείχε και η κυρία Σακελλαρίου. Σήμερα, ως μέλος της διοίκησης του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας, πασχίζει να σώσει τις τράπεζες στις πλάτες του ελληνικού λαού – γι' αυτό και ο Στουρνάρας της παρείχε πλήρη στήριξη για την υπογραφή της στα θαλασσοδάνεια του ΤΤ.

Με τη βοήθεια τέτοιων άοκνων ανθρώπων έκαναν τη δουλίτσα τους και οι «δυναμικοί» ιδιώτες:

– Οι επιχειρήσεις του Κοντομηνά δανείζονταν απ' το ΤΤ με κόστος χαμηλότερο κι απ' του γερμανικού δημοσίου! Στη Bestline (ιδιοκτησίας 50–50% Κοντομηνά και ΤΤ) το σύνολο της χρηματοδότησης είχε επιτόκιο Euribor τριμήνου 0,5%, ίσο ή μικρότερο αυτού με το οποίο δανειζόταν τότε το γερμανικό

δημόσιο! Η Bestline είχε αναλάβει τις πιστωτικές κάρτες του ΤΤ, μια επιχείρηση που θεωρείται «υψηλού ρίσκου» αλλά δανειζόταν αφειδώς με ανύπαρκτες εγγυήσεις και σε παραβίαση κάθε τραπεζικού κανόνα. Ο δανεισμός τα έτη 2010–12 διατηρούσε τους (πολύ ευνοϊκότερους) όρους του 2008–09. Τα λεφτά κατέληγαν (μέσω οφσόρ κ.λπ.) για προσωπική χρήση της οικογένειας Κοντομηνά. Η συνολική ζημιά του ΤΤ έφτασε τα 140 εκ.

– Ο Γριβέας και η σύζυγός του πήραν απ' το ΤΤ δύο δάνεια συνολικά 17 εκ. για την CC International (εταιρεία «παροχής υπηρεσιών»), παρότι αυτή ήταν νεοσύστατη και δεν διασφαλιζόταν η αποπληρωμή τους. Πάλι δεν τηρήθηκε κανένας κανόνας: το ποσό εκταμιεύτηκε όλο εξαρχής αλλά δόθηκε πολυετής εξοφλητική περίοδος χάριτος έναντι ανύπαρκτων «εξασφαλίσεων». Με τα 15 απ' τα 17 εκ., Γριβέας–Βάτσικα αγόρασαν (μέσω της CC) 3 κυπριακές εταιρίες προσωπικών συμφερόντων, οι οποίες είχαν καθαρή αρνητική θέση – δηλαδή, αγόρασαν τις εταιρίες τους! Η CC συνέστησε θυγατρική με το ΤΤ (δραστηριοποιούμενη στην... «πράσινη ανάπτυξη»), όπου για να καταβάλει το μεριδίό της στο μετοχικό κεφάλαιο, πήρε δάνειο απ' το ΤΤ, ενώ η νεοσύστατη θυγατρική πήρε επίσης δάνειο, που το μεγαλύτερο μέρος το χρησιμοποίησε για αγορά «υπηρεσιών» (διαφήμιση, εκδηλώσεις κ.α) από προσωπικές εταιρίες των Γριβέα–Βάτσικα. Η συνολική ζημιά για το ΤΤ έφτασε τα 20 εκ.

Σκάνδαλα Μυρωδιά σαπίλας από παντού

Αυτά είναι φυσικά μόλις ένα μικρό μέρος απ' το ατέλειωτο πάρτι που έχει στηθεί στην υγεία των «κοροϊδών», των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Γιατί σήμερα, **όλη η λειτουργία της καπιταλιστικής οικονομίας είναι μια ατέλειωτη παρατυπία και παρανομία, ένα σκάνδαλο διαρκείας**, που θυμίζει περισσότερο πειρατεία. Τι άλλο είναι π.χ. οι πάνω από 1 εκ. εργαζόμενοι που δουλεύουν απλήρωτοι για μήνες, παρέχοντας ουσιαστικά ανοιχτή πίστωση στ' αφεντικά; Το ξεπούλημα όσο-όσο του ΑΔΜΗΕ ενώ μετράμε νεκρούς από μαγκάλια και οι μεγαλοβιομηχανοί εκβιάζουν για να χρησιμοποιούν σχεδόν τζάμπα ρεύμα; Για να μην αναφερθούμε καν στο διαρκές έγκλημα των υπόλοιπων, των «κανονικών» μνημονιακών πολιτικών.

Δεν είναι το πιο ασύλληπτο σκάνδαλο η ανακεφαλαιοποίηση διαρκείας των τραπεζών, που έχουν στραγγίξει πάνω από 220 δις, χωρίς ούτε ένα Ευρώ να πάει στη διαβόητη «ρευστότητα»; Το ίδιο το ΤΤ, έχοντας τους πιο υγιείς τραπεζικούς δείκτες και αφού ρήμαξαν απ' αυτό δημόσιο χρήμα με τα θαλασσοδάνεια στους πλούσιους φίλους τους, δεν χαρίστηκε στη Eurobank (όπως στην Πειραιώς του Σάλλα το «καλό» κομμάτι των κυπριακών τραπεζών); Στην ίδια Eurobank απ' όπου επιτράπηκε στο Λάτση ν' αποχωρήσει χωρίς να καλύψει καμία υποχρέωσή του!

Τα σημερινά σκάνδαλα δείχνουν **έναν ελληνικό καπιταλισμό σε προχωρημένη αποσύνθεση**, που συντηρείται

μόνο με έκτακτα μέτρα και που η πιο ευηπόληπτη ελίτ του είναι μια μαφιόζικη συμμορία, «επενδύει» μόνο σε «υπηρεσίες»–αέρα και λούζεται στη χρυσή βροχή του δωρεάν κρατικού χρήματος, των προμηθειών, της ασύλληπτης φοροδιαφυγής κ.λπ.

Αυτή η παρασιτική λειτουργία χειροτερεύει την κρίση. Ο Προβόπουλος της ΤτΕ (απ' τους κύριους υπεύθυνους, λόγω θέσης, για την υπόθεση του ΤΤ) ξεκαθάρισε ότι κλείνει πλέον εντελώς η στρόφιγγα της όποιας ρευστότητας για να σωθούν οι τράπεζες, απλά θ' αρπάξουν ό,τι μπορούν (πλειστηριασμοί/ κατασχέσεις κ.λπ.) και θα κλειδώνουν το χρήμα. Χορηγήσεις ή αναχρηματοδοτήσεις δανείων θα κοπούν μαχαίρι, που σημαίνει «ξαφνικό θάνατο» για πολλές απ' τις καταχρεωμένες επιχειρήσεις. Γι' αυτό έχει ξεκινήσει ένας πόλεμος ανάμεσα στους καπιταλιστές για το ποιοι θα σωθούν, ποιοι θα ελέγξουν το νέο τοπίο που διαμορφώνεται – **ένα ξεκαθάρισμα για τη δημιουργία μιας νέας ελίτ**, που θ' αποκαλύψει κι άλλα σκάνδαλα.

Παράλληλα, αποδεικνύεται ότι έχει χαθεί κάθε ισορροπία στη λειτουργία του συστήματος, ότι **δεν υπάρχει ένα ενιαίο κέντρο** που να ελέγχει τον κρατικό μηχανισμό στο σύνολό του, με αποτέλεσμα την αυτονομία κομματιών (εισαγγελίων κ.λπ.). Φράξιες και κομμάτια της αστικής τάξης συγκρούονται επιστρατεύοντας τα ερείσματά τους στον κρατικό μηχανισμό, αποσυνθέτοντας την όποια πολιτική διαχείριση της κρίσης απ' τη συγκυβέρνηση, τα μνημονιακά κόμματα, τις αστικές πολιτικές δυνάμεις.

Αυτό το οργανικό αδυνάτισμα του καθεστώτος ανοίγει νέα ρήγματα απ' όπου το εργατικό κίνημα μπορεί να παρέμβει με τους αγώνες του, για να καθορίσει υπέρ του την πορεία των εξελίξεων, με βάση τα δικά του συμφέροντα, σαρώνοντας και τη σημερινή Κόπρο του Αυγείου του σάπιου, διεφθαρμένου καπιταλισμού.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Νέα άνοδο σημείωσε το ποσοστό ανεργίας στην **Ισπανία**, φτάνοντας στο 26,03% το τρίτο τρίμηνο του 2013, ύστερα από πτώση τα δύο προηγούμενα τρίμηνα. Το προηγούμενο τρίμηνο, το ποσοστό των ανέργων στον ενεργό πληθυσμό είχε διαμορφωθεί στο 25,98%, ενώ στα τέλη Δεκεμβρίου του 2013, οι άνεργοι ανήλθαν σε 5.896.300, δηλαδή 8.400 λιγότεροι σε σχέση με το προηγούμενο τρίμηνο. Η μείωση του αριθμού τους, παρά την αύξηση του ποσοστού ανεργίας, οφείλεται στην μείωση του ενεργού πληθυσμού (ανήλθε στα 22.654.500 άτομα το τελευταίο τρίμηνο του 2013). Και αυτή η μείωση οφείλεται στο ότι πολλοί που δεν μπορούσαν να βρουν εργασία, εγκατέλειψαν την προσπάθεια.

Πλέον στους δρόμους κοιμούνται άνθρωποι που έχασαν τη δουλειά τους, ακόμα και πρώην επιχειρηματίες που έβαλαν λουκέτο και στη συνέχεια δεν μπορούσαν ν' ανταποκριθούν ούτε στα έξοδα του σπιτιού τους. Η τέρασια αύξηση του αριθμού των ανέργων πάει χέρι χέρι μ' αυτή των αστέγων, χωρίς να υπάρχει επίσημη καταγραφή των τελευταίων.

Οι 85 πλουσιότεροι του πλανήτη, έχουν τόσα λεφτά όσα έχουν τα 3,5 δισεκατομμύρια **φτωχότεροι** άνθρωποι της υφής. Κατά μέσο όρο ο καθένας από αυτούς τους 85 βαθύπλουτους έχει τόση περιουσία όση έχουν 41 εκατομμύρια φτωχοί! Το πλουσιότερο 1% του πληθυσμού της Γης έχει περιουσία... 65 φορές μεγαλύτερη από όση κατέχει το φτωχότερο 50% του παγκόσμιου πληθυσμού. Και οι 10 πλουσιότεροι άνθρωποι είχαν συνολική περιουσία το 2013 μισού τρισεκατομμυρίου δολαρίων!

Το 1971 οι μάντζερ που συμμετείχαν στις εργασίες του φόρουμ του Νταβός κέρδιζαν κατά μέσο όρο περίπου 20 φορές περισσότερα από έναν τυπικό υπάλληλο, όπως αναφέρουν οι «Τάιμς της Νέας Υόρκης». Σήμερα «κερδίζουν αρκετές εκατοντάδες (!) φορές περισσότερα» υπογραμμίζει η αμερικανική εφημερίδα. Οι τρεις πλουσιότεροι άνθρωποι του κόσμου (ο Μεξικανός Κάρλος Σλιμ, ο Αμερικανός Μπιλ Γκέιτς της Μάικροσοφτ και ο Ισπανός Αμάνθιο Ορτέγα που έχει τα καταστήματα ενδυμάτων Ζάρα) έχουν συνολική περιουσία που υπερβαίνει κατά 20 δισεκατομμύρια δολάρια το ΑΕΠ της Ελλάδας!

Πτώση 8% κατέγραψε το διαθέσιμο εισόδημα των **Ελληνικών νοικοκυριών** στο τρίτο τρίμηνο του 2013, σύμφωνα με στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ. Κρίση και μνημόνιο «ροκάνισαν» εισοδήματα 2,6 δις ευρώ από τα νοικοκυριά μέσα στο 2013. Το ποσό αυτό εξαυλώθηκε στη διάρκεια του τρίτου τριμήνου του 2013 (η ύφεση στο ίδιο διάστημα διαμορφώθηκε στο 3%). Μέσα σ' έναν χρόνο, το εισόδημα περιορίστηκε από τα 33 δις ευρώ στα 30,4 δις ευρώ. Η μείωση αυτή οφείλεται κατά κύριο λόγο στη μείωση των αποδοχών των εργαζομένων (κατά 9,9%) και στη μείωση των κοινωνικών παροχών που εισπράττουν τα νοικοκυριά (κατά 8,2%).

Λουκέτα και απλήρωτη εργασία

Η πραγματική τρομοκρατία ενάντια στους εργαζόμενους

**BP Carrefour
Saturn Coca-Cola
ΦΑΓΕ SPRIDER ΑΓΝΟ**

Όσο κι αν προσπαθούν ο Σαμαράς και η συμμορία του να μας πείσουν για την «ανάπτυξη», όσο κι αν «μαγειρεύουν» τους αριθμούς για να εμφανίσουν «πρωτογενές πλεόνασμα», η ζοφερή πραγματικότητα και οι δείκτες της οικονομίας τους διαψεύδουν καθημερινά με τον πιο εκκωφαντικό τρόπο. Η ανεργία αυξάνεται συνεχώς, καταγράφοντας νέο ιστορικό ρεκόρ. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ διαμορφώθηκε στο 27,8% τον Οκτώβριο.

Αυτή η κατάσταση επιτείνεται από τη ραγδαία φυγή του ξένου κεφαλαίου αλλά και του ντόπιου. Τα τελευταία χρόνια έχουν φύγει πολλές εταιρείες (BP, Shell, Carrefour, Saturn, Κρεντί Αγρικολ-Εμπορική, Coca-Cola, ΦΑΓΕ, ΑΓΕΤ κ.α.), ενώ άλλες έχουν κλείσει ή πτωχεύουν, εκμεταλλευόμενες και τον πτωχευτικό κώδικα (άρθρο 99), ώστε να αποφύγουν τα χρέη τους προς εργαζόμενους, ασφαλιστικά ταμεία κ.λπ. Τελευταίες χρονικά είναι ο όμιλος αρτοποιιομηχανίας ΚΑΤΣΕΛΗ, τα καταστήματα FOKAS και SPRIDER, η ΝΕΟΣΕΤ, η γαλακτοβιομηχανία ΑΓΝΟ, τα ζαχαροπλαστέια Αγαπητός, η SATO, το εργοστάσιο της Alimil στην Ξάνθη, η καπνοβιομηχανία Γεωργιάδη, ενώ ο κατάλογος συνεχώς μεγαλώνει.

Εξίσου τραγικά είναι και τα στοιχεία του ΙΜΕ-ΓΣΕ-ΒΕΕ: μέσα στο 2013 χάθηκαν 90.000 θέσεις μισθωτής εργασίας, ενώ άλλοι 45.000 υπολογίζονται ότι είναι οι αυτοαπασχολούμενοι που έβαλαν λουκέτο στα μαγαζιά τους.

Απλήρωτοι εργαζόμενοι: οι σύγχρονοι σκλάβοι

Σε πραγματική μάστιγα εξελίσσεται η απλήρωτη εργασία. Σύμφωνα με το ΙΝΕ της ΓΣΕΕ, μόλις το 1/3 των εργαζομένων παίρνει κανονικά το μισθό του. Από την έρευνα σε δεκάδες χώρους εργασίας και αφορά περίπου 1,8 εκ. εργαζόμενους, αποδείχθηκε ότι μόνο 700.000 παίρνουν κανονικά και χωρίς καθυστέρηση το μισθό τους. Αυτή τη στιγμή υπολογίζεται ότι 1,2 εκ. εργαζόμενοι αμείβονται με καθυστέρηση από 3 ως και 12 μήνες(!) – διπλασιασμός μέσα σ' έναν χρόνο τόσο του αριθμού των εργαζομένων όσο και των μηνών στην καθυστέρηση πληρωμής.

Σ' αυτό το μακρύ κατάλογο προστέθηκαν τους τελευταίους μήνες και οι παρακάτω εταιρίες:

Ο Αρβανιτίδης, μια από τις μεγαλύτερες αλυσίδες σούπερ μάρκετ στη Β. Ελλάδα, έχει αφήσει απλήρωτους τους εργαζόμενους εδώ και 5 μήνες, ενώ η εταιρεία σχεδιάζει λουκέτο σε κάποια ή ακόμη και σε όλα τα καταστήματά της. Οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε κινητοποιήσεις.

Απλήρωτοι από τον Οκτώβριο βρίσκονται και οι εργαζόμενοι της εταιρείας τροφίμων Κανάκη. Οι εργαζόμενοι του εργοστασίου κατεψυγμένων προϊόντων Καλλιμάνης, που είναι απλήρωτοι από τα τέλη Νοεμβρίου, βρίσκονται σε πολήμερες απεργιακές κινητοποιήσεις με αποκλεισμό του εργοστασίου στο Αίγιο. Μάλιστα στέλεχος της εταιρείας και μέλος της οικογένειας Καλλιμάνης, αδιαφορώντας για την ανθρώπινη ζωή και προσπαθώντας να σπάσει την απεργιακή φρουρά στην πύλη του εργοστασίου, παρέσυρε με το αυτοκίνητό του και τραυμάτισε την πρόεδρο των εργαζομένων, στέλνοντάς τη στο νοσοκομείο.

Στο νοσοκομείο Ερρίκος Ντυνάν, 1.010 εργαζόμενοι παραμένουν απλήρωτοι εδώ και 9 μήνες. Οι εργαζόμενοι της εφημερίδας Επενδυτής είναι απλήρωτοι από 4 έως 8 μήνες. Μετά από ένα μήνα απεργιακών κινητοποιήσεων, έχουν ξεκινήσει επίσχεση εργασίας. Παρόμοια η κατά-

σταση των δημοσιογράφων, διοικητικών υπαλλήλων και τεχνικών τύπου, που εργάζονται στις εφημερίδες Κέρδος και Εξπρές και στις ιστοσελίδες kerdos.gr και express.gr.

Μια από τα ίδια και στον κλάδο της ναυτιλίας, 54 ναυτεργάτες του πλοίου Πηνελόπη Α στη Ραφήνα είναι απλήρωτοι εδώ και μήνες. Στο Βόλο, η πλοιοκτήτρια εταιρεία του επιβατηγού-οχηματαγωγού πλοίου Πρωτέας οφείλει δεδουλευμένες αποδοχές για πάνω από 2 μήνες, ενώ δεν έχει καταβάλει τα δώρα γιορτών για 2 χρόνια! Παράλληλα, σε επίσχεση εργασίας από τις 13/11 βρίσκονται οι ναυτικοί του δεξαμενόπλοιου Θησέας της Adriamar Shipping. Απλήρωτοι παραμένουν για 4 μήνες και οι ναυτεργάτες στο δεξαμενόπλοιο Προμηθέας της ίδιας εταιρείας.

Τραγική είναι και η κατάσταση στον κλάδο τουρισμού και επισιτισμού. Το 80% των ξενοδοχείων καθυστερεί τους μισθούς για τουλάχιστον 1 μήνα, σύμφωνα με στοιχεία της Ομοσπονδίας, ενώ μία στις δέκα επιχειρήσεις χρωστά μισθούς τουλάχιστον έξι μηνών. Υπάρχουν μάλιστα και αρκετά ξενοδοχεία που οφείλουν μισθούς ακόμα και 15 μηνών!

Εκβιασμοί για τη μη καταβολή του δώρου Χριστουγέννων

Σε 6.250 έφτασαν οι καταγγελίες εργαζομένων για εργοδότες που δεν κατέβαλλαν το επίδομα εορτών για το 2013. Σύμφωνα με τη ΓΣΕΕ, οι καταγγελίες είναι αυξημένες κατά 25% σε σχέση με το 2012. Υπάρχουν όμως και χιλιάδες περιπτώσεις όπου οι εργαζόμενοι υπέκυψαν σε διάφορους εκβιασμούς, ώστε να υπογράψουν ότι έλαβαν το Δώρο, χωρίς να έχει γίνει κάτι τέτοιο, ενώ άλλοι εργοδότες πρότειναν να συμψηφιστεί το δώρο με πληρωμή σε... είδος. Αυτή η πρόταση περιλαμβάνει δωροεπιτάγες (από πρατήρια καυσίμων, καταστήματα με ρούχα ένδυσης και υπόδησης κ.α.). Υπήρξε βέβαια και περίπτωση που προτάθηκε σε υπαλλήλους από έμπορο αυτοκινήτων να πάρουν αντί για δώρο τα εκθεσιακά αυτοκίνητα!

Πλέον το καθεστώς της απλήρωτης εργασίας προσπαθεί να «νομιμοποιηθεί» από κυβέρνηση και εργοδότες με διάφορους τρόπους. Εταιρεία σεκιούριτι ανάγκασε τους εργαζόμενούς της να υπογράψουν σύμβαση με την οποία αποδέχονταν την καθυστέρηση στην πληρωμή των μισθών τους ως και 3 μήνες. Ιδιοκτήτης ξενοδοχειακής μονάδας στην Αίγινα, με αγγελία ζητούσε καμαριέρα προσφέροντας αντί για μισθό δωρεάν διαμονή και φαγητό.

Όμως το πλέον τρανταχτό παράδειγμα είναι η μηνιαία έκθεση του Κέντρου Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών (ΚΕΠΕ) για την ελληνική οικονομία, που προλογίζει μάλιστα ο υφυπουργός Ανάπτυξης και Ανταγωνιστικότητας Ν. Μηταράκης, όπου μεταξύ άλλων προτείνεται για νέους έως 29 ετών η κατάργηση του κατώτατου μισθού ως 1 έτος από τη πρόσληψή τους. Πρακτικά αυτό θα σημαίνει σχεδόν δουλειά χωρίς μισθό!

Αν στα παραπάνω προσθέσουμε τις απολύσεις σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, την ελαστική και εκ περιτροπής εργασία, την υποαπασχόληση, τις συνεχείς μειώσεις μισθών, την κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας και την επιβολή των ατομικών συμβάσεων κ.λπ., μπορούμε να μιλάμε για μια εργατική τάξη που αρχίζει να μοιάζει περισσότερο με τους δουλοπάροικους του 19ου και των αρχών του 20ου αιώνα, παρά με εργαζόμενους του 21ου αιώνα.

■ Νίκος Κτενάς

Επίκαιρα...

ΚΕΠΕ: δουλειά χωρίς κατώτατο μισθό για ένα χρόνο για τους νέους!

Την ώρα που προωθείται νέο πλαίσιο για τις ομαδικές απολύσεις, το Κέντρο Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών προτείνει την... κατάργηση του κατώτατου μισθού για τους νέους 15-29 ετών, για διάστημα ως και ένα έτος απ' την πρόσληψή τους. Μ' αυτόν τον τρόπο, υποστηρίζει το ΚΕΠΕ, «δίνεται ισχυρό κίνητρο στην επιχείρηση για να προχωρήσει σε πρόσληψη και να κρίνει την καταλληλότητα του εργαζομένου». Οι «ερευνητές» του ΚΕΠΕ, βασιζόμενοι στις «μελέτες» που υποτίθεται έκαναν, ισχυρίζονται πως «η ελληνική οικονομία παρουσιάζει σημαντικά σταθεροποίησης», οπότε πρωταρχικό ρόλο έχει η «δημιουργία ευνοϊκού κλίματος για επενδύσεις» που θα πετύχουν μ' αυτό και άλλα παρόμοια μέτρα!

Μαζί με το θεσμό της μαθητείας στον ΟΑΕΔ και τη διάλυση της εκπαίδευσης, η κατάργηση του κατώτατου μισθού για τους νέους (ο οποίος με το Μνημόνιο ΙΙ μειώθηκε ήδη κατά 32%), έρχεται να αποτελειώσει τους νέους κάνοντάς τους δούλους των εργοδοτών.

Για τους ανέργους, ανεξαρτήτου ηλικίας, το ΚΕΠΕ προτείνει μεταξύ άλλων την αντικατάσταση του επιδόματος ανεργίας με «επίδομα απασχόλησης» στα πρότυπα της «επιταγής εργασίας» (voucher), «με ιδιαίτερη βαρύτητα» στην περίπτωση των νέων και των όσων βρίσκονται κοντά στη συνταξιοδότηση.

Αγροτικά μπλόκα για τη φορολογία

Οι αγρότες ξεκινούν κινητοποιήσεις απαιτώντας να καταργηθούν τα μέτρα που περιλαμβάνει το πολυνομοσχέδιο του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων και τους φορτώνει με δυσβάσταχτη φορολογία. Το κυριότερο πρόβλημα είναι η ρύθμιση για την τήρηση βιβλίων εσόδων-εξόδων αλλά και για τα «κόκκινα δάνεια». Σε συνδυασμό με τα χαράτσια, την αύξηση του ΦΠΑ, την αύξηση του κόστους παραγωγής και τις χαμηλές τιμές παραγωγού, αυτά κάνουν τους αγρότες ν' αδυνατούν ν' ανταπεξέλθουν.

Οι αγρότες ζητούν, μεταξύ άλλων, η καθιέρωση βιβλίων εσόδων-εξόδων να μην αφορά αγρότες με ετήσιο τζίρο ως 40.000 Ευρώ. Επίσης, αφορολόγητο οικογενειακό εισόδημα 20.000 ευρώ, που θα προσ αυξάνεται κατά 5.000 ευρώ για κάθε παιδί, «κούρεμα» 30% και για ύψος δανείων (που αφορούν την επαγγελματική τους δραστηριότητα) έως 200.000 Ευρώ των φτωχών αγροτοκτηνοτρόφων και ψαράδων, αφορολόγητο πετρέλαιο, κατώτατες εγγυημένες τιμές στα γεωργικά προϊόντα και κατάργηση όλων των άμεσων και έμμεσων περιορισμών της αγροτικής και κτηνοτροφικής παραγωγής, που επιβάλλει η ΚΑΠ.

Αγρότες της Ημαθίας προχώρησαν σε κατάληψη της εφορίας Βέροιας στις 29/1, την προηγούμενη της ψήφισης της τροπολογίας για τα φορολογικά θέματα των αγροτών.

Η ηγεσία των αγροτών από την Πανελλαδική Συντονιστική Επιτροπή των Μπλόκων, συναντήθηκε με τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων Αθανάσιο Τσαυτάρη, χωρίς να καταλήξουν σε κάποια συγκεκριμένη διαπραγμάτευση. Αγρότες σε διάφορες περιοχές της χώρας έχουν παρατάξει τρακτέρ στους δρόμους, ετοιμαζόμενοι να μπουν σε μπλόκα, ενώ στη Θεσσαλονίκη είχε προγραμματιστεί παναγροτικό συλλαλητήριο για την 1η Φλεβάρη, εν μέσω της 25ης Έκθεσης Αγροτικά.

ΑΔΜΗΕ-ΔΕΗ

Καταστροφικό ξεπούλημα

Η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου έβαλε στόχο και την πλήρη διάλυση της ΔΕΗ με το ξεπούλημα των δικτύων μεταφοράς (ΑΔΜΗΕ). Ο ΑΔΜΗΕ είναι ένας τεράστιος οργανισμός με κύκλο εργασιών κοντά στα 2 δις Ευρώ, επενδύσεις 103,7 εκ. Ευρώ και καθαρά κέρδη 25 εκ. Ευρώ το 2012. Διαχειρίζεται 11.000 χλμ. εναέριων γραμμών υψηλής τάσης, έχει 221 υποσταθμούς, Κέντρα Υψηλής Τάσης και 3 εθνικά κέντρα ελέγχου ενέργειας. Μια τεράστια δημόσια περιουσία, που χτίστηκε με θυσίες του ελληνικού λαού και την εργασία των εργαζομένων της ΔΕΗ για περίπου 5 δεκαετίες, που η εμπορική της αξία εκτιμάται σε 8 δις Ευρώ. Η συμμορία της συγκυβέρνησης θέλει τώρα να ξεπουλήσει τον ΑΔΜΗΕ για περίπου 300 εκ.! Ένα φοβερό έγκλημα των νεοφιλελεύθερων κανιβαλών, ενώ μετράμε νεκρούς από μαγκάλια και οι βιομήχανοι εκβιάζουν για ακόμα χαμηλότερες τιμές στο ρεύμα που χρησιμοποιούν. Σε όποια χώρα κι αν επιβλήθηκε η ιδιωτικοποίηση της ενέργειας, τα αποτελέσματα ήταν καταστροφικά για την κοινωνία: μαζικές απολύσεις, αύξηση των τιμολογίων, συνεχής υποβάθμιση των υπηρεσιών, καταστροφή των δικτύων.

Στις 23/1 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω απ' τα κεντρικά της ΔΕΗ στη Χαλκοκονδύλη, από 1.500 εργαζόμενους και πρω-

τοβάθμια σωματεία. Ακολούθησε πορεία προς το υπουργείο Οικονομικών. Οι εργαζόμενοι στον ΑΔΜΗΕ αποφάσισαν να ξεκινήσουν 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες από 27/1 και στο κεντρικό κτίριο της Ροσινιόλ έγινε κατάληψη. Στις 29/1, περίπου 500 εργαζόμενοι της ΔΕΗ απ' όλους τους κλάδους συμμετείχαν στην απεργιακή κινητοποίηση στο κέντρο της Αθήνας. Η συγκέντρωση έγινε στην πλατεία Κοραή και ξεκίνησε πορεία προς τη Βουλή, αλλά την ίδια ώρα το νομοσχέδιο της ιδιωτικοποίησης ψηφισόταν (επί της αρχής) από 151 βουλευτές. Όταν έφτασε η πορεία στη Βουλή, παραδόθηκε ψήφισμα 17 πρωτοβάθμιων σωματείων στα κόμματα, που αναφέρει ότι το νομοσχέδιο ξεπουλάει τη δημόσια περιουσία, παραδίδει στρατηγικά εθνικά δίκτυα στα χέρια ιδιωτών, που θα κερδοσκοπήσουν σε βάρος του λαού, φέρνοντας ανεργία και διάλυση του ομίλου της ΔΕΗ. Πανό υπήρχαν από το Σύλλογο Εργαζομένων ΑΔΜΗΕ, την Ένωση Εργαζομένων ΑΔΜΗΕ, το Σωματείο Ορυχείων Μεγαλόπολης, από εργαζομένους σε άλλα τμήματα της ΔΕΗ κι απ' την ΠΟΣΠΕΡΤ. Με την ψήφιση, η συνέλευση των πρωτοβάθμιων σωματείων ΔΕΗ αποφάσισε την αναστολή της απεργίας, μόλις δύο μέρες μετά την έναρξή της, με το πρόσχημα ότι «το ν/σ ψηφίστηκε» (λες και δεν ήταν αναμενόμενο). Η ευθύνη για την αναστολή

της απεργίας βαραίνει την ηγεσία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που δεν θέλησε ν' αγωνιστεί μέχρι τέλους ενάντια στο ξεπούλημα. Δεν έκανε τίποτα για να οργανώσει και να προετοιμάσει την απεργία διαρκείας στον κλάδο, ούτε προσπάθησε να συντονίσει τον αγώνα με άλλους κλάδους, αρκούμενη να καταγράψει μια ακόμα ήττα αμαχητί, ενώ η συγκυβέρνηση είχε προαναγγείλει την ιδιωτικοποίηση εδώ και αρκετό καιρό. Η ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ είναι παραλυμένη και καμία απ' τις παρατάξεις στο εσωτερικό της δεν φαίνεται να παίζει κάποιο ρόλο οργάνωσης του αγώνα.

Οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ πρέπει να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους, με αυτοοργανωμένους αγώνες σε συμμαχία με όλη την εργατική τάξη, να σχηματίσουν μια αγωνιστική ηγεσία με σχέδιο αλλά κυρίως με διάθεση και αποφασιστικότητα για αγώνα, φτάνοντας μέχρι τη Γενική Πολιτική Απεργίας Διαρκείας, για να σώσουμε το κοινωνικό αγαθό της ενέργειας απ' το ξεπούλημα και να βρούμε απ' το σημερινό αδιέξοδο.

Γ.Μ.

ΜΕΤΡΟ

Ένα χρόνο επιστρατευμένοι οι εργαζόμενοι

Περίπου εκατό εργαζόμενοι και συνδικαλιστές συμμετείχαν στη συγκέντρωση διαμαρτυρίας το μεσημέρι της Τρίτης 28/1 έξω απ' τα γραφεία της ΣΤΑΣΥ ΑΕ (Σταθερές Συγκοινωνίες) στην Ομόνοια, απαιτώντας την άρση της επιστράτευσης των εργαζομένων στο ΜΕΤΡΟ.

Στο πλάι των εργαζομένων του ΜΕΤΡΟ βρέθηκαν εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες (ΟΑΣΑ-ΕΘΕΛ), απολυμένοι της ΕΡΤ, σχολικοί φύλακες και εκπαιδευτικοί σε «διαθεσιμότητα», γιατροί που βρίσκονται σε απεργία διαρκείας. Συμμετείχαν επίσης ο «Συντονισμός ενάντια σε διαθεσιμότητες/κλεισίματα», το «Συντονιστικό Νοσοκομειακών Επιτροπών Αγώνα Υγειονομικών», η ΠΟΣΠΕΡΤ, εκπρόσωποι της ΟΛΜΕ και της Γ' ΕΛΜΕ Αθήνας, μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το «Κίνημα Δεν Πληρώνω», η ΟΚΔΕ.

Έχουν περάσει 12 μήνες από τότε που η χουντική συμμορία των Σαμαρά-Βενιζέλου (μαζί με τον Κουβέλη) αποφάσισε την πολιτική επιστράτευση των εργαζομένων-απεργών στο ΜΕΤΡΟ. Θέλησαν έτσι να επιβάλλουν «το νόμο και την τάξη» στους εργαζόμενους, που είχαν ξεκινήσει με το σωματείο τους (ΣΕΛΜΑ) απεργία διαρκείας για τη σωτηρία της συλλογικής σύμβασης και τη μη εφαρμογή του «ενιαίου μισθολογίου»-φτωχολογίου. Την 8^η μέρα απερ-

γίας και με τα πρώτα δείγματα διεύρυνσης του αγώνα, αποφασίστηκε η επίταξη των απεργών και τα ζημερώματα της Παρασκευής 25/1/2013, ΜΑΤ-ΥΜΕΤ και ΕΚΑΜ εισέβαλαν στο αμαξοστάσιο των Σεπολίων, με μια επιχείρηση στα «αντιτρομοκρατικά» πρότυπα.

Ένα χρόνο μετά, τα αποτελέσματα της πολιτικής της μνημονιακής συγκυβέρνησης, της Ε.Ε. και του ΔΝΤ, είναι φανερά. 2 εκ. άνεργοι, 1 εκ. απλήρωτοι εργαζόμενοι, 3 εκ. φτωχοί. Το προσδόκιμο ζωής μειώνεται 1 έτος για κάθε χρόνο Μνημονίου. Το δημόσιο χρέος ξαναβέβηκε στα επίπεδα του 2010 (321 δις Ευρώ, 175% του ΑΕΠ), ενώ τα χρέη νοικοκυριών και επιχειρήσεων είναι ανυπολόγιστα. Ασφαλιστικό σύστημα, εκπαίδευση, υγεία διαλύονται καθημερινά.

Οι συγκοινωνίες βρίσκονται σε τροχιά ξηλώματος, με τη μείωση των δαπανών και των δρομολογίων (συνολικά υπάρχει σήμερα μια σημαντική μείωση του συγκοινωνιακού έργου), ενώ οι εργαζόμενοι -που σ' αυτούς στηρίζεται η συνέχιση της καθημερινής λειτουργίας των μέσων μαζικής μεταφοράς- έχουν ήδη υποστεί μειώσεις στους μισθούς τους.

Γ' αυτά τα «επιτεύγματα», η συγκυβέρνηση χρησιμοποιεί ωμή τρομοκρατία και καταστολή, επιστρατεύσεις απεργών (ναυτεργάτες, καθηγητές), Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, πραξικοπήματα τύπου ΕΡΤ, διώξεις αγωνι-

στών, κτηνώδη αντιμετώπιση των μεταναστών αδελφών μας. Ακόμα χειρότερα έρχονται με το **νέο Μνημόνιο** (όπως κι αν το ονομάσουν), **με τους πλειστηριασμούς/ κατασχέσεις** σπιτιών, καταθέσεων, κάθε εισοδήματος και περιουσίας των εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων - για να σώσουν τις τράπεζες, το κεφάλαιο, το σύστημά τους!

Πρέπει να υπερασπίσουμε το δικαίωμα στην απεργία, τις ελευθερίες μας, στο ΜΕΤΡΟ και παντού. Οι εργαζόμενοι στο ΜΕΤΡΟ **να ενώσουν τον αγώνα τους με όλους τους εργαζόμενους στον κλάδο των συγκοινωνιών**, για να σπάσουν στην πράξη την επιστράτευση και ν' αποτρέψουν τις επερχόμενες απολύσεις («αξιολόγηση»), «διαθεσιμότητες», «κινητικότητα», που απειλούν με νέο σαρωτικό κύμα (και στις συγκοινωνίες). Όλος ο ελληνικός λαός πρέπει να στηρίζει αυτό τον αγώνα, απαιτώντας δημόσιες, φτηνές, ποιοτικές συγκοινωνίες για όλους - για να μην ξαναέχουμε θανάτους-δολοφονίες όπως του 19χρονου Θανάση στο Περιστέρι, που σπρώχτηκε έξω απ' το τρόλεϊ για ένα απλήρωτο εισιτήριο!

Συνολικά χρειάζεται η ενότητα, η αποφασιστικότητα, ο συντονισμός των αγώνων όλων των εργαζομένων, για να οργανώσουμε μια **Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας**, στέλνοντας τα Μνημόνια κι αυτούς που τα ψήφισαν στον αγύριστο.

Από την δράση μας

Vodafone

Πρόγραμμα «εθελούσιας» ανεργίας

Η διοίκηση της Vodafone ανακοίνωσε ένα ακόμα πρόγραμμα «εθελούσιας εξόδου», που ξεκίνησε στις 23/1 και θα ολοκληρωνόταν στις 30/1. Στόχος της να ξεφορτωθεί το 10-15 % του προσωπικού των διευθύνσεων Ανθρώπινου Δυναμικού και Εξυπηρέτησης Πελατών, δηλαδή περίπου 50 συναδέλφους. Τα λεγόμενα «κίνητρα», που προσφέρει η εταιρία για τη συμμετοχή στην «εθελούσια», είναι: (1) Καταβολή ενός ποσού που αντιστοιχεί στην τρέχουσα νόμιμη αποζημίωση απόλυσης, και το οποίο καταχρηστικά και για λόγους παραπλάνησης των συναδέλφων το χαρακτηρίζουν «οικειοθελή παροχή». 2) Καταβολή της λεγόμενης «εφάπαξ οικειοθελούς παροχής», η οποία περιλαμβάνει το ποσό που αντιστοιχεί στο επίδομα ανεργίας ενός έτους, προσυζητημένο κατά μόλις ένα μισθό για άγαμους συναδέλφους, 2 μισθούς για έγγαμους με ένα παιδί και 3 μισθούς για έγγαμους με δύο παιδιά και πάνω. 3) Ένα επιπλέον ποσό σύμφωνα με μια «μαθηματική φόρμουλα» (ηλικία επί προϋπηρεσία επί 1,5%), δηλ. μερικούς μισθούς επιπλέον. Πχ. για έναν εργαζόμενο 33 ετών με 12 χρόνια προϋπηρεσία 33 x 12 x 1.5%=5,94 μισθοί επιπλέον. 4) Επέκταση του προγράμματος ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης για όλη την οικογένεια για ένα έτος.

Το αποκορύφωμα όμως είναι ότι, από την έναρξη του προγράμματος, οι προϊστάμενοι, σ' ένα ρεσιτάλ χυδαιότητας και θράσους, υπόσχονται στους εργαζόμενους πως θα τους επαναπροσλάβουν σαν «ενοικιαζόμενους», αν αποδεχτούν το «πακέτο»!

Η Διευθύντρια Προσωπικού υποσχέθηκε ότι το πρόγραμμα θα είναι αυστηρά «εθελοντικό» και σ' ένα ρεσιτάλ φιλεργατισμού απείλησε με απόλυση όποιον προϊστάμενο ασκήσει πιέσεις σε εργαζόμενο για να ενταχθεί σ' αυτό! Πριν όμως ένα χρόνο, το Νοέμβριο του 2012, στο πρώτο πρόγραμμα «εθελούσιας», η Διοίκηση μοίραζε τις ίδιες υποσχέσεις, χωρίς να εφαρμόσει καμία απ' αυτές στην πράξη. Και τότε ορκιζόταν ότι δεν θ' ασκηθούν πιέσεις από προϊσταμένους, όταν όμως είδαν ότι η ανταπόκριση των εργαζομένων δεν ήταν μεγάλη, προχώρησαν σε όργιο εκβιασμών και απειλών, άμεσων και συγκαλυμμένων. Και τότε μιλούσαν για 60-80 άτομα, όμως με τις απειλές και το κλίμα πανικού που έσπειραν, κατάφεραν να διώξουν τελικά πολύ περισσότερους.

Το επιχειρησιακό Σωματείο κινητοποιήθηκε άμεσα και πραγματοποιήθηκε έκτακτη Γενική Συνέλευση, με σημαντική συμμετοχή και κύριο θέμα την οργάνωση της αντίστασης στην «εθελούσια». Στη συζήτηση που έγινε, διατυπώθηκε ξεκάθαρα πως πίσω απ' τις υποσχέσεις της εργοδοσίας κρύβεται μία ακόμη προσπάθεια πετάγματος κι άλλων εργαζομένων στον καιάδα της ανεργίας και περαιτέρω διάλυσης των σταθερών σχέσεων εργασίας στην εταιρία. Επίσης εκφράστηκε μια σχεδόν καθολική καταδίκη του «προγράμματος» λόγω: α) της πικρής εμπειρίας από την τελευταία «εθελούσια», που έχει δημιουργήσει ένα προηγούμενο στη συνείδηση των συναδέλφων και β) του τρόμου που δημιουργεί η σκληρή πραγματικότητα των Μνημονίων, του 1 εκ. απλήρωτων εργαζομένων, των 1,5 εκ. ανέργων, ανάμεσα σ' αυτούς και της συντριπτικής πλειοψηφίας των συναδέλφων που είχαν φύγει με την προηγούμενη «εθελούσια» και ένα χρόνο μετά παραμένουν άνεργοι.

Ωστόσο, η πρόταση του Σωματείου για επαναλαμβανόμενες στάσεις εργασίας δεν πέρασε στη συνέλευση, που αποφάσισε πραγματοποίηση στάσης εργασίας «σε περίπτωση πιέσεων από πλευράς των προϊσταμένων» (πράγμα αρκετά πιθανό, όσο το «πρόγραμμα» πλησιάζει στη λήξη του έχοντας μικρή «συμμετοχή») με ταυτόχρονη σύγκληση νέας Γενικής Συνέλευσης.

Ο «ξαφνικός θάνατος» του ΕΟΠΥΥ και το νομοσχέδιο για το ΠΕΔΥ

Στα τέλη Γενάρη, η κυβέρνηση κατέθεσε νομοσχέδιο για το ΠΕΔΥ (Πρωτοβάθμιο Εθνικό Δίκτυο Υγείας), που αφορά την ΠΦΥ (Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας). Μ' αυτό ο «υπουργός υγείας» ο κ. Άδωνις Γεωργιάδης και η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ δηλώνουν ότι προχωράνε σε μια ακόμη, μεγάλη και αναγκαία μεταρρύθμιση, με την οποία «το κράτος μεριμνά και εγγυάται την παροχή υπηρεσιών υγείας, στο σύνολο των πολιτών, οι οποίες είναι αναγκαίες και ικανές να διασφαλίσουν την υγεία τους». «Οι υπηρεσίες ΠΦΥ παρέχονται ισότιμα σε κάθε πολίτη, ανεξάρτητα απ' την οικονομική, κοινωνική και επαγγελματική του κατάσταση, μέσα από ένα καθολικό, ενιαίο και αποκεντρωμένο ΠΕΔΥ». «Η ΠΦΥ... παρέχει στον πολίτη ολοκληρωμένες υπηρεσίες φροντίδας υγείας... ανταποκρίνεται στις προσδοκίες των πολιτών, σέβεται την αυτονομία και αξιοπρέπειά τους...».

Βασικά σημεία του νομοσχεδίου και των αλλαγών που φέρνει είναι τα εξής:

1^ο) **Καταργείται η παροχή υπηρεσιών ΠΦΥ απ' τον ΕΟΠΥΥ. Καταργούνται τα πολυιατρεία, μικροβιολογικά εργαστήρια, ακτινολογικά κέντρα, φυσιοθεραπευτήρια κ.α. που χρησιμοποιούσαν δωρεάν οι ασθενείς, καθώς και οι θέσεις εργασίας σ' αυτά.**

2^ο) Καθιερώνεται το ΠΕΔΥ, που θα παρέχει στο εξής ΠΦΥ. Το ΠΕΔΥ θ' ανήκει στο ΕΣΥ, διοικητικά στις ΔΥΠε (Διοικήσεις Υγειονομικών Περιφερειών) και θ' αφορά τη μη νοσοκομειακή φροντίδα υγείας. Η ΠΦΥ θα παρέχεται πλέον από (α) κέντρα υγείας, (β) πρώην πολυιατρεία του ΙΚΑ/ΕΟΠΥΥ, (γ) τον «οικογενειακό γιατρό». Στο εξής, για οποιοδήποτε πρόβλημα υγείας, θα πηγαίνουμε υποχρεωτικά και αρχικά σε κάποιο γιατρό, είτε (δωρεάν) σε όσα κέντρα υγείας ή πρώην πολυιατρεία του ΙΚΑ/ΕΟΠΥΥ αποφασίσουν ν' αφήσουν στο σύστημα ΠΦΥ και τα οποία θα λειτουργούν 24 ώρες, **είτε (με αμοιβή) στον «οικογενειακό γιατρό», «συμβεβλημένο» με την οικεία ΔΥΠε.** Αυτός θ' αποφασίζει για διάγνωση, φάρμακα, εξετάσεις, παραπομπή για νοσηλεία ή ειδική θεραπεία.

3^ο) **Με ΥΑ (Υπουργικές Αποφάσεις) ή εγκυκλίους** της διοίκησης του εναπομεινάντος ΕΟΠΥΥ (πλέον θα φροντίζει για την «αγορά υπηρεσιών υγείας»), θα καθοριστούν στο μέλλον όλα τα σημαντικά θέματα: πόσες και ποιες μονάδες ΠΦΥ θα υπάρχουν και που, οι παροχές προς ασφαλισμένους, ποιοι και πόσοι οικογενειακοί γιατροί θα υπάρχουν, πως θα αμείβονται (δηλαδή πόσο θα πληρώνουν οι ασθενείς) κ.λπ.

Αυτά έρχονται μόλις 2 χρόνια μετά την έναρξη λειτουργίας του ΕΟΠΥΥ, που παρουσιάστηκε από τον τότε «υπουργό Υγείας» Λοβέρδο σαν απαύγασμα της παροχής πρωτοβάθμιας δημόσιας υγείας. Για να καταλάβουμε τι αλλάζει σήμερα, πρέπει να δούμε τι είχε ήδη αλλάξει με τον ΕΟΠΥΥ. Στον ΕΟΠΥΥ είχαν «ενταχθεί» περίπου 10 εκ. ασφαλισμένοι των μεγαλύτερων ταμείων, όπως ΙΚΑ, ΤΕΒΕ, ΟΓΑ και πλήθος άλλων. Αυτή η ενοποίηση (που γενικά είναι απαραίτητη) έγινε χωρίς το κράτος να δώσει παραπάνω χρήματα ή να εξασφαλίσει επαρκή χρηματοδότηση και μάλιστα σε μια περίοδο δέυνσης της οικονομικής κρίσης, όπου η διόγκωση της ανεργίας στερούσε και στερεί απ' τα ασφαλιστικά ταμεία (άρα

και τον ΕΟΠΥΥ) έσοδα και ταυτόχρονα αυξάνει τα έξοδα για πρόνοια, ανεργία, ασθένειες κ.λπ. Η ενοποίηση, έτσι όπως την έκαναν, ήταν συνειδητά θνησιγενής.

Πρακτικά, με τον ΕΟΠΥΥ, οι 5.500 γιατροί διαφόρων ειδικοτήτων και 3.400 νοσηλευτές και εργαστηριακό προσωπικό του πρώην ΙΚΑ, κλήθηκαν να περιθάλψουν ουσιαστικά όλη τη χώρα, δηλαδή περίπου 10 εκ. ασφαλισμένους! Η αναμονή, οι ουρές στα ραντεβού αυξάνονταν κατά μήνες, γιατί η κυβέρνηση δεν προσλάμβανε γιατρούς για να εξυπηρετηθούν οι ασφαλισμένοι και την ίδια ώρα οι ασφαλισμένοι εξαναγκάζονταν και πλήρωναν ακόμη και τις ιδιωτικές τηλεφωνικές εταιρείες για να κλείσουν ραντεβού. Τα ίδια τα εργαστήρια του ΙΚΑ, όπου γίνονταν δωρεάν οι εξετάσεις, τα αποδυνάμωναν εντελώς, μη χορηγώντας ακόμη και απαραίτητο ή στοιχειώδη εργαστηριακό υλικό, και έτσι συστηματικά καθοδήγησαν τους ασφαλισμένους και ασθενείς σε ιδιώτες. Έτσι, «φυσιολογικά» κυβερνήσεις και διοικήσεις του υπουργείου υγείας αλλά και του ΕΟΠΥΥ έκαναν συμβάσεις με ιδιώτες γιατρούς (συμβεβλημένους με τον ΕΟΠΥΥ) ή έκαναν συμβάσεις με μεγάλες ιδιωτικές αλυσίδες τύπου Βιοϊατρική, Ιατρόπολις, Ιατρικό Κέντρο, Υγεία κ.α. με αποτέλεσμα οι ασφαλισμένοι να πληρώνουν για επίσκεψη ή συμμετοχή επί των εξετάσεων 15%, ενώ μέχρι τότε αυτές γίνονταν εντελώς δωρεάν στα ιατρεία και εργαστήρια του ΙΚΑ. Με τη δημιουργία λοιπόν του ΕΟΠΥΥ, άνοιξε ακόμη περισσότερο η

κερκόπορτα στην «ιδιωτική πρωτοβουλία», μετακυλώντας ανάλογα τα βάρη στις τσέπες των ασφαλισμένων και των ασθενών.

Τώρα, με το νέο νομοσχέδιο ρίχνοντας τις ευθύνες στο προσωπικό του ΕΟΠΥΥ (γιατρούς, νοσηλευτές, εργαστηριακούς) αλλά και στους ασφαλισμένους, επειδή δήθεν «καταναλώνουν πολλά» φάρμακα, εξετάσεις κ.λπ., η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ νομίζει πως βρήκε ευκαιρία να διαλύσει εντελώς το αφυδατωμένο απ' την πολιτική της σύστημα πρωτοβάθμιας υγείας.

Το νέο νομοσχέδιο για το ΠΕΔΥ θεσμοθετεί: (α) Την κατάργηση, τον «ξαφνικό θάνατο» όλων των εργαστηρίων (μικροβιολογικά εργαστήρια, ακτινολογικά κέντρα, φυσιοθεραπευτήρια κ.α.). (β) Τη δυνατότητα συρρίκνωσης του αριθμού των ιατρικών και των γιατρών, στα οποία θα μπορούν να προσφεύγουν οι ασφαλισμένοι δωρεάν. (γ) Τη δυνατότητα του εκάστοτε μνημονιακού ή νεοφιλελεύθερου υπουργού ή διοικητή του ΕΟΠΥΥ, ΕΣΥ ή ΠΕΔΥ κ.λπ. να αποφασίζει κατά βούληση! Αυτό το νομοσχέδιο, δεν αποτελεί καμία «μεταρρύθμιση», γιατί τελικά οδηγεί στη μείωση (1) των παροχών (ποσοτικά & ποιοτικά) προς τους ασθενείς (ανασφάλιστους και ασφαλισμένους) και (2) της προστασίας των όποιων εργασιακών και άλλων δικαιωμάτων και ανθρωπινων σχέσεων εργασίας των εργαζομένων στον υπό κατάργηση ΕΟΠΥΥ.

Το νέο νομοσχέδιο για το ΠΕΔΥ, δεν πρόκειται να περιορίσει τα ελλείμματα. Ο ΕΟΠΥΥ χρεοκόπησε όχι απ' τους «κολοσ-

σιαίους» μισθούς των χιλίων ευρώ των εργαζομένων του, αλλά απ' τη συνολική χρεοκοπία του συστήματος, κυρίως λόγω της κρίσης και των Μνημονίων, αλλά και απ' τις μίζες εκατομμυρίων Ευρώ υπουργών και διορισμένων απ' αυτούς διοικητών νοσοκομείων κ.λπ. (βλ. την περίπτωση Τομπουλίου). Αυτό το νομοσχέδιο δεν πρόκειται να δώσει λύση για τα λεγόμενα «κακώς κείμενα», π.χ. την υπερκατανάλωση φαρμάκων, εξετάσεων, παροχών υγείας κ.λπ., γιατί και γι' αυτά φαινόμενα αποκλειστικά υπεύθυνοι είναι όλες οι μέχρι τώρα κυβερνήσεις, είτε γιατί σχεδίασαν είτε γιατί επέτρεψαν και επιτρέπουν αυτές τις καταστάσεις. Τέλος, αλλά όχι τελευταίο σε σημασία, είναι τόσο το γεγονός ότι αυτό το νομοσχέδιο δεν δίνει πραγματικές λύσεις και δεν αντιμετωπίζει ριζικά το θέμα των ανασφάλιστων, που πλέον είναι γύρω στα 3 εκ. και που μόνο σε ένα Δημόσιο και Δωρεάν Σύστημα Υγείας μπορεί να λυθεί ή έστω ν' αντιμετωπιστεί. Είναι χαρακτηριστικό και καθόλου τυχαίο ότι σε όλο αυτό το νομοσχέδιο δεν υπάρχει έστω και μια αναφορά στη Δημόσια και Δωρεάν Υγεία.

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Φαρμακονήσι

Να τιμωρηθούν οι ένοχοι για τις δολοφονίες

Φρίκη και αηδία προκάλεσαν οι φασιστικού τύπου κτηνωδίες των Λιμενικών στο Φαρμακονήσι τα ξημερώματα της Δευτέρας 20 Ιανουαρίου, που οδήγησαν στον πνιγμό 3 γυναικών και 9 παιδιά, από τους 26 πρόσφυγες που επέβαιναν στη βάρκα (23 Αφγανοί, 3 Σύριοι).

«Το Λιμενικό δεν ήρθε για να μας βοηθήσει αλλά για να βυθίσει τη βάρκα και να μας πνίξει», κατήγγειλαν οι επιζώντες - και αυτό μαρτυρούν οι συγκλονιστικές περιγραφές τους: Οι Λιμενικοί, που πλησίασαν την βάρκα μόλις 100 μ. απ' τις ελληνικές ακτές, προβόλουν στον αέρα, απειλούσαν και επιχείρησαν με υψηλή ταχύτητα και ζιγκ-ζαγκ να ρυμουλκίσουν τη βάρκα προς την Τουρκία, με αποτέλεσμα να πέσουν στο νερό γυναίκες και παιδιά. Όταν οι πρόσφυγες που έπεσαν στη θάλασσα προσπάθησαν ν' ανέβουν στο σκάφος του Λιμενικού, τους χτύπαγαν στα χέρια για να τους απωθήσουν. Όταν το σχοινί που ρυμουλκούσε τη βάρκα έσπασε από τις απότομες κινήσεις του σκάφους του Λιμενικού, χτύπησαν τη βάρκα για να τη βυθίσουν. Και όταν η βάρκα άρχισε να βυθίζεται με τους ανθρώπους μέσα, δεν τους έδωσαν σωσίβια, και χτύπησαν όσους προσπάθησαν να σώσουν τους άλλους που πνίγονταν.

Το Σάββατο 25/1, οι πρόσφυγες που επέζησαν έδωσαν συνέντευξη τύπου απέναντι απ' τη Βουλή, και ακολούθησε πορεία στην Ομόνοια, στην οποία συμμετείχαν πάνω από 1.000 εργαζόμενοι, πρόσφυγες και νεολαίοι με κεντρικό σύνθημα «Το Φαρμακονήσι δεν ήταν τραγωδία - ήταν της κυβέρνησης δολοφονία!». Οι πρόσφυγες δηλώνουν ότι δεν θα φύγουν αν δεν βρεθούν οι σοροί των ανθρώπων τους που πνίγηκαν και κάνουν έκκληση να τους δοθεί η δυνατότητα να θάψουν τους νεκρούς τους.

Ακολούθησε το γνωστό ρεσιτάλ υποκρισίας, παχυδερμισμού και στρουθοκαμηλισμού από τα πολιτικά επιτελεία της κυβέρνησης και της Ε.Ε. Ο υπουργός Ναυτιλίας Μ. Βαρβι-

τσιώτης, σ' ένα ρατσιστικό παραλήρημα ανακάλυψε διεθνή και εγχώρια συνομοσία (η γνωστή απειλή της «αποσταθεροποίησης») και πρόσφερε απλόχερα την κάλυψή του στο Λιμενικό Σώμα! Ο Επίτροπος του Συμβουλίου της Ευρώπης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα δήλωσε «σοκαρισμένος!». Οι «εταίροι» μας ζητούν από την Αθήνα να πραγματοποιήσει «ανεξάρτητη έρευνα». Και η υπόθεση κατέληξε σε μια ακόμη «επείγουσα προκαταρκτική εξέταση» από το Ναυτοδικείο Πειραιά.

Οι πνιγμοί των προσφύγων στο Φαρμακονήσι, δεν είναι ατύχημα. Είναι οργανωμένες δολοφονίες του ελληνικού κράτους και συνολικά της Ε.Ε.. Είναι το φυσικό αποτέλεσμα της ρατσιστικής, αντιμεταναστευτικής πολιτικής της ελληνικής κυβέρνησης και της Ευρώπης-Φρούριο του «Σένγκεν» και του «Δουβλίνου II». Στο τείχος του Έβρου, στις περιπολίες της Frontex, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και αστυνομικά τμήματα, γράφονται καθημερινά τέτοια δράματα με θύματα μετανάστες αδέρφια μας. Μόλις πριν 1 μήνα, ο αρχηγός της ΕΛΑΣ, σ' ένα ρατσιστικό παραλήρημα, πρόετρεπε σε τέτοιες δολοφονίες όταν μιλώντας σε αξιωματικούς δήλωνε πως στους μετανάστες «πρέπει να τους κάνουμε το βίο αβίωτο».

Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να αγκαλιάσουμε τα αδέρφια μας τους μετανάστες και μαζί να παλέψουμε τον κοινό εχθρό, που δεν είναι άλλος από τις αστικές κυβερνήσεις, το κεφάλαιο, ο ιμπεριαλισμός, η Ε.Ε. Για τις δολοφονίες στο Φαρμακονήσι, να παλέψουμε για την παραδειγματική τιμωρία των φυσικών και ηθικών αυτουργών.

Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών.

Άσυλο για τους πρόσφυγες.

Κάτω η συγκυβέρνηση της καταστροφής.

Ο.Κ.Δ.Ε.

Αυτοαξιολόγηση «Ξαφνικοί θάνατοι» σχολείων και εκπαιδευτικών

Με πρόσφατη εγκύκλιο, το υπουργείο Παιδείας επιχειρεί να εφαρμόσει την «Αξιολόγηση του Εκπαιδευτικού Έργου της Σχολικής Μονάδας» (αυτοαξιολόγηση). Τους τελευταίους μήνες, τα σωματεία των εκπαιδευτικών μπλόκαραν επιμορφώσεις προϊσταμένων και σχολικών συμβούλων πάνω στην «αυτοαξιολόγηση». Όλο και περισσότεροι σύλλογοι διδασκόντων εναντιώνονται σ' αυτή και πολλοί αρνούνται να εφαρμόσουν τις οδηγίες του υπουργείου. Υπάρχουν όμως και συνάδελφοι που, κάτω απ' τις πιέσεις και απειλές διευθυντών (οι περισσότεροι έδειξαν υπερβάλλοντα ζήλο να εφαρμόσουν τις εντολές του υπουργείου, με ελάχιστες εξαιρέσεις, που έφτασαν ακόμα και να παραιτηθούν), φοβούνται ν' αρνηθούν τη συμμετοχή τους. Η Πανελλήνια Ένωση Σχολικών Συμβούλων και η Πανελλήνια Επιστημονική Ένωση Διευθυντών Σχολικών Μονάδων Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης δήλωσαν τη διαφωνία τους με το υπουργείο.

Σύμφωνα με το υπουργείο, η «αυτοαξιολόγηση» στοχεύει «στην αποτίμηση της υπάρχουσας κατάστασης των σχολείων, ανάδειξη της σχολικής μονάδας ως βασικού φορέα προγραμματισμού και υλοποίησης..., βελτίωση της ποιότητας του εκπαιδευτικού έργου, διαμόρφωση κουλτούρας αξιολόγησης»!

Η «αυτοαξιολόγηση» περιλαμβάνει 15 «δείκτες ποιότητας» για τους πόρους (υλικοτεχνική υποδομή, οικονομικοί πόροι, ανθρώπινο δυναμικό κ.α.), τη διοίκηση (συντονισμός σχολικής ζωής, σχολικό πρόγραμμα, αξιοποίηση μέσων/πόρων κ.α.), τις σχέσεις στην εκπαιδευτική κοινότητα (μεταξύ εκπαιδευτικών, εκπαιδευτικών-μαθητών, σχολείου-γονέων και κοινωνικών φορέων κ.α.), τις εκπαιδευτικές διαδικασίες (διδασκτική/μαθησιακή διαδικασία, αξιολόγηση μαθητών), τα εκπαιδευτικά αποτελέσματα (επίδοση, διαφορά, ατομική-κοινωνική ανάπτυξη μαθητών κ.α.).

Είναι αστείο ότι δήθεν το υπουργείο επιδιώκει να μάθει αυτά τα «στοιχεία», ότι η «αυτοαξιολόγηση» δεν συνδέεται με την αξιολόγηση του εκπαιδευτικού ή θα οδηγήσει σε μισθολογική-βαθμολογική εξέλιξη ιδιαίτερα των νεώτερων εκπαιδευτικών κ.λπ. Το υπουργείο τα γνωρίζει πολύ καλά, αφού κάθε σχολείο παρέχει στοιχεία και στατιστικούς πίνακες.

Όπως αναφέρει έκθεση του ΟΟΣΑ (παράγγελλε το 2011 απ' το υπουργείο, ως βάση για τις σημερινές αλλαγές), «η αυτοαξιολόγηση πρέπει... να είναι συγκρίσιμη μεταξύ σχολικών μονάδων, να μπορεί... να συμπληρώνεται από εξωτερική αξιολόγηση». Όλο το νομοθετικό πλαίσιο **έχει ΑΠΟΛΥΤΩΣ συνδέσει όλες τις πλευρές της αξιολό-**

γησης (ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, εξωτερική αξιολόγηση σχολείων κ.α.).

Υπουργείο και κυβέρνηση με την «αυτοαξιολόγησης» επιχειρούν:

1. Περαιτέρω συρρίκνωση και τελικά διάλυση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης. Από τον Ιούνιο θα έχουμε σαν συνέπεια την κατηγοριοποίηση των σχολείων, τον «ξαφνικό θάνατο» πολλών, την υποχρηματοδότηση άλλων, τελικά τη συγχώνευση-κλείσιμο τους. Άρα νέες **διαθεσιμότητες/απολύσεις** για τους εκπαιδευτικούς, πέταγμα χιλιάδων μαθητών εκτός εκπαίδευσης.

2. Να δημιουργήσουν νέες «δεξαμενές» κινητικότητας/απόλυσης. Να καθηλώσουν μισθολογικά τους εκπαιδευτικούς, συνδέοντας την αξιολόγηση του εκπαιδευτικού με το ενιαίο μισθολόγιο-βαθμολόγιο. Το ποσοστό των εκπαιδευτικών που θα στιγματιστούν ως «αποτυχημένοι» θεωρείται δεδομένο εκ των προτέρων. Θα οδηγηθούν σε υπηρεσιακή και μισθολογική στασιμότητα αρχικά και μετά σε απόλυση.

3. Εντατικοποίηση της δουλειάς των εκπαιδευτικών. Δημιουργία κλίματος έντασης, ελέγχου, χαφιεδισμού και φόβου στο σχολικό περιβάλλον, για να «συνηθίζουμε» στις νέες επερχόμενες απολύσεις.

4. Ενοχοποίηση των εκπαιδευτικών, γονιών και μαθητών για τη διάλυση της παιδείας. Έτσι κρύβουν τον πραγματικό υπεύθυνο: οι 2.500 συνάδελφοί μας των ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ που βρέθηκαν εκτός σχολείου λόγω διαθεσιμότητας-απόλυσης, οι περίπου 10.000 συνάδελφοί μας αναπληρωτές που τώρα είναι άνεργοι, απ' την Τρόικα και την κυβέρνηση «αξιολογήθηκαν» ως «αχρείαστοι».

5. Καλλιέργεια ανταγωνισμού μεταξύ των σχολείων. Αλλαγή του ρόλου του εκ-

παιδευτικού: για να σώσει τη δουλειά του, θα πρέπει να εξασφαλίσει χρηματοδότηση (από ποιόν άραγε;) και να προσελκύσει «άριστους» μαθητές, και βέβαια ικανούς ν' αγοράσουν «εκπαιδευτικές υπηρεσίες»!

6. Περαιτέρω χτύπημα των εργασιακών σχέσεων (οι «ομάδες αυτοαξιολόγησης» λειτουργούν εκτός ωραρίου εργασίας).

Η «αξιολόγηση» στην εκπαίδευση και σε ό,τι θεωρούνταν καθολικό δικαίωμα ή υποχρέωση τους κράτους, θέλει ν' απαλλάξει το κράτος απ' αυτές τις υποχρεώσεις: όλα να υποταχθούν στο κέρδος και στους δανειστές, να γίνουν εμπορεύματα, ν' αγοράζονται μόνο απ' όποιον, όσο και αν το επιτρέπει η τσέπη του!

Να τους σταματήσουμε

Να αυτοαξιολογηθεί τώρα η κυβέρνηση και το υπουργείο, που «φροντίζουν» την εκπαίδευση με διαθεσιμότητες/απολύσεις, κλεισίματα ολόκληρων τομέων της τεχνικής εκπαίδευσης, τσεκούρωμα δαπανών, κλεισίματα/συγχωνεύσεις σχολείων, αύξηση των μαθητών ανά τάξη (χωρίς ενισχυτική διδασκαλία), πανελλαδικές απ' την Α' τάξη («νέο λύκειο»), λιποθυμίες μαθητών από αστία!

Πρέπει να πούμε ένα μεγάλο ΟΧΙ. Να μη συμμετάσχει κανείς στην «αυτοαξιολόγηση». Να απεργήσουμε στις 7 Φλεβάρη ενάντια στις διαθεσιμότητες/απολύσεις. Να προετοιμάσουμε έναν αγώνα διαρκείας, με μαζικές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα. Να ενωθούμε με μαθητές, γονείς, εργαζόμενους - με στόχο τη Γενική Πολιτική Απεργία για να διώξουμε τη λαομίσητη συγκυβέρνηση.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΦΟΙΤΗΤΕΣ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

«Δίκη των 16» & Ιδιωτικοποίηση της Φοιτητικής Λέσχης

Η «Δίκη των 16»

Στις 24/1 θα δικάζονταν οι 16 συλληφθέντες της 17ης Νοέμβρη 2012, που ξυλοκοπήθηκαν και συνελήφθησαν εντός του πανεπιστημιακού ασύλου τη μέρα της επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Τη νύχτα εκείνη, φοιτητές και αλληλέγγυοι αποφάσισαν να μην εγκαταλείψουν το άσυλο, να περιφρουρήσουν με τη φυσική τους παρουσία την απεργία των εργολαβικών του ΑΠΘ (ήδη έκλεινε 2 μήνες). Η στάση τους θεωρήθηκε «προκλητική» απ' την αστυνομία, που εισέβαλλε στο πανεπιστήμιο, έριξε χημικά, ξυλοκόπησε φοιτητές και συνέλαβε 16, φορτώνοντάς τους κατηγορίες για «διατάραξη κοινής ειρήνης», «οπλοκατοχή», «αντίσταση κατά της αρχής» κ.α.

Σαν Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, θεωρήσαμε ότι αυτή η δίκη θα έπρεπε ν' αποτελέσει ένα σημαντικό γεγονός για το φοιτητικό κίνημα και τη νεολαία. Προχωρήσαμε σε ενέργειες για το συντονισμό των δυνάμεων του φοιτητικού κινήματος (αλλά και εκτός πανεπιστημίων), πεισμένοι πως απέναντι στη ζοφερή κατάσταση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, το φοιτητικό κίνημα και η νεολαία πρέπει ν' απαντήσουν δυναμικά, να μην «συνηθίσουν» την καταπάτηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών μας, να τα υπερασπίσουν πάση θυσία.

Παρά τα προβλήματα, κυρίως απ' τα ΕΑΑΚ (που πιστεύουν ότι δεν υπάρχει κράτος έκτακτης ανάγκης!) ή ότι «οι μόνες» μορφές αυτοοργάνωσης είναι οι συνελεύσεις, έγινε τελικά μια στοιχειώδης καμπάνια για μια βδομάδα (καθημερινές

παρεμβάσεις στο πανεπιστήμιο και την πόλη, μια εκδήλωση στο Πολυτεχνείο), ενώ τη μέρα της δίκης η συμμετοχή των φοιτητών ήταν ικανοποιητική. Η δίκη τελικά αναβλήθηκε για τις 24 Οκτώβρη.

Η ιδιωτικοποίηση της Λέσχης

Ενώ η κυβέρνηση σχεδιάζει την επιβολή διδάκτρων (ίσως καθυστερήσουν λόγω των ευρωεκλογών), που αποτελούν και τη βασικότερη απαίτηση του ΟΟΣΑ, η ιδιωτικοποίηση της Λέσχης στη Θεσσαλονίκη προχωρά. Η Λέσχη είναι η μεγαλύτερη της χώρας, έχει υποδομή για τη σίτιση άνω των 15.000 ανθρώπων και μάλιστα δύο φορές τη μέρα. Ωστόσο, ο Πρύτανης και το Πρυτανικό Συμβούλιο (αν και «αντιμνημονιακοί!») την έχουν δώσει σε ιδιώτη, ενώ ο Πρύτανης και οι Κοσμήτορες των σχολών αποτελούν το ΔΣ της. Στη Λέσχη σιτίζονται και φτωχοί συμπολίτες μας (κυρίως νέοι), μια που τα τελευταία 30 χρόνια το φοιτητικό κίνημα, παρά και ενάντια σε όλες τις αστικές και ρεφορμιστικές παρατάξεις (της ΚΝΕ συμπεριλαμβανομένης), κατόρθωσε να επιβάλει την ελεύθερη σίτιση όλων, μέσα από άγριες συμπλοκές αγωνιστών είτε με Κνίτες (πολύ παλιά) είτε με μπράβους που εμφανίζονταν ως εργαζόμενοι της Λέσχης.

Για την ιδιωτικοποίηση, το πρώτο βήμα είναι να σιτίζονται μόνο οι φοιτητές. Το δεύτερο, να σιτίζονται δωρεάν μόνο οι φτωχοί φοιτητές και όλοι οι άλλοι πληρώνοντας. Το τρίτο, να περιοριστούν οι φτωχοί φοιτητές σε μερικές δεκάδες, μέσω αυθαίρετων «κριτηρίων» και η Λέσχη να γίνει μια πολύ κερδοφόρα επιχείρηση.

Έτσι, το ΔΣ της Λέσχης αποφάσισε ότι στο εξής θα σιτίζονται μόνο οι φοιτητές επιδεικνύοντας πάσο. Έβαλε τραπέζια στην είσοδο της Λέσχης, ώστε να δημιουργήσει έναν στενό διάδρομο όπου κανείς δεν θα προχωρά αν δεν επιδεικνύει πάσο. Αν αυτό περνούσε, σχεδίαζε (όπως έχει διαρρεύσει) να βάλει και μεταλλικές μπάρες.

Αν παλιότερα οι προσπάθειες για περιορισμό της σίτισης ήταν απλώς ανάλογες, σήμερα που η κρίση και τα μνημόνια έχουν διαλύσει και φτωχοποιήσει την κοινωνία, η πολιτική της Πρυτανείας και της κυβέρνησης είναι μισάνθρωπη και φασιστική. Σήμερα όχι μόνο δεν πρέπει να υπάρξει περιορισμός αλλά η Λέσχη ν' αναλάβει να σιτίζει όσους από τους πεινασμένους της πόλης μπορεί, που σήμερα καταφεύγουν σε διάφορα συστήματα. Η υποδομή υπάρχει και το κόστος θα είναι ασήμαντο. Αυτός θα πρέπει να είναι και ο στόχος του φοιτητικού κινήματος, και σ' αυτόν θα βρει ενεργούς συμπαραστάτες όλο το λαό της πόλης.

Απέναντι στην ιδιωτικοποίηση της Λέσχης, διάφορες παρατάξεις και σχήματα της άκρας αριστεράς άρχισαν να οργανώνουν κάποιες διαμαρτυρίες διάσπαρτα και ασυντόνιστα (παρά τις προσπάθειες της ΣΣΠ για συντονισμό). Όμως, τη Δευτέρα 29/1, η Πρυτανεία αντέδρασε στην οργανωμένη διαμαρτυρία που απομάκρυνε τα τραπέζια και εκδικητικά αποφάσισε το ξαφνικό κλείσιμο (lock out) της Λέσχης για την επόμενη μέρα. Την Τρίτη, οργανώθηκε μαζική διαμαρτυρία από τους φοιτητές μπροστά στη Λέσχη και ο ιδιώτης εργολά-

βος που τη διαχειρίζεται κρατήθηκε «κλειδωμένος» στο γραφείο του για 5 ώρες. Να σημειώσουμε ότι για πρώτη φορά υπάρχει τέτοια αντίδραση από πλευράς Πρυτανείας και κυβέρνησης, πράγμα που δείχνει ότι είναι αποφασισμένοι. Στη διαμαρτυρία αυτή δεν συμμετείχαν οι φοιτητές της ΑΡΑΝ (συμμετέχουν στα ΕΑΑΚ), ενώ οι φοιτητές των Αγωνιστικών Κινήσεων απαξίωναν τη δυναμική αντίδραση (φαίνεται πιστεύουν ότι οι αγώνες κερδίζονται με προκηρύξεις).

Ο έλεγχος και η επίδειξη πάσο σταμάτησαν προς το παρόν, αλλά η επιχείρηση της ιδιωτικοποίησης δεν πρόκειται να σταματήσει έτσι απλά. Σαν ΣΣΠ πιστεύουμε ότι πρέπει ν' ανοίξει μια μεγάλη καμπάνια, μέσα στους φοιτητές αλλά και στους εργαζόμενους και τη νεολαία της Θεσσαλονίκης, για ν' ακυρώσουμε την ιδιωτικοποίηση. Δυστυχώς, ακόμη και όσες παρατάξεις της άκρας αριστεράς ή αυτόνομα σχήματα συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις, δεν θεωρούν σημαντικό το θέμα, ούτε αναγκαία την οργάνωση και συντονισμό του αγώνα, λόγω των πολιτικών αδυναμιών τους. Αλλά είναι προφανές ότι η επίθεση δεν είναι απλή, ούτε πρόσκαιρη, ούτε μισοαυθόρμητη - και συνεπώς χρειάζεται μαχητικός, μακροχρόνιος, καλά σχεδιασμένος-συντονισμένος αγώνας, με απεύθυνση στην κοινωνία. Χρειάζεται μια ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος, μια ενίσχυση της επαναστατικής πολιτικής (και της ΣΣΠ) στο εσωτερικό του, ώστε ν' αρχίσει να απαλλάσσεται από πολιτικές σήμερα αποδεικνύονται όλο και πιο αναποτελεσματικές.

Σε παροξυσμό η κρίση

Τα παραμύθια δεν σώζουν τον Σι

Όσο πλησιάζουν οι εκλογές του Μαΐου, που κατά πάσα πιθανότητα θα σημάνουν και το τέλος της μνημονιακής συμμορίας Σαμαρά-Βενιζέλου, τόσο η επιχείρηση εξαπάτησης των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, ιδιαίτερα από τον Σαμαρά, την ακροδεξιά ομάδα του και τα ΜΜΕ εξαπάτησης θα μεγαλώνει.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Ετσι, στις 29/1 ο Σαμαράς ανακοίνωσε το κυβερνητικό πρόγραμμα «καταπολέμησης» της ανεργίας, που σ' αυτή τη φάση θα αφορά τη δημιουργία 440.000 θέσεων εργασίας (οι περισσότερες είναι θέσεις ευκαιρίας!) με κύριο προσανατολισμό, όπως δήλωσε, τους άνεργους νέους! Βέβαια, αυτό είναι ακόμη ένα παραμύθι, παρόμοιο μ' αυτά που λέει από τότε που εμφανίστηκε στην πολιτική ζωή. Γιατί σ' ένα οικονομικό περιβάλλον όπου οι τράπεζες δεν χορηγούν δάνεια, χιλιάδες επιχειρήσεις μικρές και μεγάλες συνθλιβονται από την κρίση και οδηγούνται μαζικά σε «λουκέτο» και απολύσεις, την ίδια στιγμή που ετοιμάζεται η απελευθέρωση των απολύσεων και έχει ανακοινωθεί η απόλυση/διαθεσιμότητα 25.000 εργαζομένων στο δημόσιο, ο Σαμαράς προκαλεί τη νοημοσύνη όλων μας με εκατοντάδες χιλιάδες θέσεις ευκαιρίας. Πέρα όμως από αυτό, αυτές οι θέσεις «εργασίας» του Σαμαρά είναι τα γνωστά 5μηνα «προγράμματα», όπου οι εργαζόμενοι πληρώνονται με καθυστέρηση μηνών, με εξευτελιστικά ποσά της τάξης των 400 ευρώ, που δεν αρκούν ούτε για τα ατομικά βασικά είδη πρώτης ανάγκης. Ο ακροδεξιός Σαμαράς - εκμεταλλεζόμενος την τεράστια ανεργία, ιδιαίτερα στους νέους - με αυτά τα «προγράμματα» δεν φροντίζει για τους νέους αλλά για τους φίλους του καπιταλιστές και κερδοσκόπους, παρέχοντάς τους πάμφθηνη, ειδικευμένη και ανειδίκευτη εργασία. Ακόμη, χρησιμοποιεί αυτούς τους εργαζόμενους, που είναι αναλώσιμοι, ανασφαλείς και ασυνδικαλιστικοί, ως μοχλό πίεσης προς τους υπόλοιπους (παλαιούς) εργαζόμενους, τους οποίους οι πρώτοι συνήθως αντικαθιστούν, ώστε να ακυρώσει τις συλλογικές συμβάσεις και τις κατακτήσεις και να διαιρέσει τους εργαζόμενους (παλιονέοι, χαμηλόμισθοι-«υψηλόμισθοι», συνδικαλισμένοι-ασυνδικαλιστικοί, με συμβάσεις-με προγράμματα, σταθερές εργασιακές σχέσεις-ελαστικές και μερικής απασχόλησης κ.λπ.).

Η κατάσταση είναι τραγική

Στις 30/1 ο Σαμαράς στην κοινοβουλευτική ομάδα της ΝΔ, σε μια προσπά-

θεια να «ενθαρρύνει» τους βουλευτές του, μίλησε πάλι για «success story», επανέλαβε τα παραμύθια για ανάπτυξη και πρωτογενές πλεόνασμα, που το ανέβασε στο 1 δις ευρώ και κάτι και το 70% του οποίου, όπως επανέλαβε, θα πάει σε υγεία, παιδεία και ευπαθείς ομάδες της κοινωνίας! Είναι προφανές ότι ο Σαμαράς τα λέει όλα αυτά ενόψει εκλογών, μήπως κάπως το αποτέλεσμα είναι «καλό», ώστε να παραμείνει στην εξουσία όσο καιρό περισσότερο μπορέσει. Δεν ζει σε άλλο κόσμο, το γνωρίζει και ο ίδιος, του το λένε ακόμη και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές που τον στηρίζουν, ότι η κατάσταση, οικονομική και κοινωνική, είναι κυριολεκτικά τραγική. Σε γενικές γραμμές, έχει ως εξής, πράγμα που καθιστά πολύ πιο πιθανή την **τυπική χρεοκοπία** παρά την ανάπτυξη:

- Το 2014, για έβδομο χρόνο (!), θα συνεχιστεί η ύφεση (σύμφωνα με το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ). Έτσι, μετά από έξι συνεχόμενα χρόνια ύφεσης (2008-2013), η σωρευτική μείωση του ΑΕΠ προσεγγίζει το 25% και προβλέπεται να υπερβεί το 26% στα τέλη του 2014.

- Οι ιδιωτικές επενδύσεις, όπως και οι δημόσιες, συνεχίζουν να μειώνονται, με αποτέλεσμα να συνεχίζεται η πτώση της παραγωγής.

- Η βιομηχανική παραγωγή τον περασμένο Νοέμβριο είχε πτώση κατά 6,1% (την 5ετία 2008 - 2012 η μείωση της βιομηχανικής παραγωγής ήταν 28,7%, υψηλότερη και από την πτώση του ΑΕΠ στην ίδια περίοδο, που ήταν 20,1%), όπως και οι εξαγωγές και η οικοδομική δραστηριότητα (στο πρώτο 10μηνο του 2013 η πτώση ήταν 31,4%).

- Η ζήτηση προϊόντων γενικά όπως και καταναλωτικών προϊόντων μειώνεται και δεν εμφανίζεται στον ορίζοντα αντιστροφή της τάσης.

- Η ανεργία τον Οκτώβριο σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ έφτασε το 27,8% και μόλις το 9,5% των ανέργων παίρνει επίδομα ανεργίας (330 ευρώ). Η ανεργία στους νέους έως 25 ετών βρίσκεται στο 60,6%. Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ προβλέπει αναρρίχηση της ανεργίας στο 34% έως το 2016!

- Το δημόσιο χρέος έφτασε στο 175,5% του ΑΕΠ, δηλαδή περίπου 320 δις

ευρώ. Ωστόσο, αυτό είναι μόνο το χρέος της κεντρικής διοίκησης, που μαζί με το χρέος οργανισμών (το λεγόμενο «κρυφό χρέος») φτάνει τα 470 δις. Το χρέος των τραπεζών είναι περίπου 250 δις. Αν υπολογιστεί το χρέος των επιχειρήσεων, των ιδιωτών προς τράπεζες, δημόσιο, το αναλογιστικό χρέος των ασφαλιστικών ταμείων κ.λπ., φθάνουμε σε αστρονομικά ποσά που ξεπερνούν κατά πολύ το 1 τρις ευρώ!

- Σύμφωνα με το Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής (που είναι πάντοτε συντηρητικό και τα τελευταία χρόνια νεοφιλελεύθερο): Ο φόρος εισοδήματος στην τετραετία του μνημονίου (2010-2013) για τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους αυξήθηκε, έως και 700% (!), ενώ για τους ελεύθερους επαγγελματίες κατά 900%! Ο φόρος ακίνητης περιουσίας (σπίτια, οικοπέδα, χωράφια κ.λπ.) αυξήθηκε κατά 700%! Ο ΦΠΑ αυξήθηκε τέσσερις φορές από το 2010, ενώ ο φόρος στο πετρέλαιο θέρμανσης αυξήθηκε κατά 450%!

- Το 1/3 των Ελλήνων είναι ανασφάλιστοι.

- Σύμφωνα με μια έρευνα του ΙΜΕ/ΓΣΕΒΕΕ (μικρομεσαίοι), η υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου καταγράφεται ως εξής: Το 63,7% του πληθυσμού έχει κάνει περικοπές στα είδη διατροφής, το 75% περιόρισε τις δαπάνες θέρμανσης και μεταφορών, 9 στους 10 έχουν μειώσει τις δαπάνες ρουχισμού και διασκέδασης (ταβέρνες, μπαρ, σινεμά κ.α.), 1 στα 3 νοικοκυριά καθυστερεί τις οφειλές του προς το Δημόσιο, τα ασφαλιστικά ταμεία, τις ΔΕΚΟ και τις τράπεζες, καθώς είτε δεν μπορεί να αποπληρώσει αυτούς τους λογαριασμούς (41,7%), είτε με τα χρήματα αυτά καλύπτει άλλες πιο ζωτικές ανάγκες για την επιβίωσή του (34,8%).

Αυτή την τρομερή οικονομική, κοινωνική και ανθρωπιστική καταστροφή, που δείχνουν τα λίγα στοιχεία που παραθέσαμε παραπάνω, ο Σαμαράς την ονομάζει «success story», πρωτογενές πλεόνασμα, ανάπτυξη κ.λπ.

Αν μάλιστα λάβουμε υπόψη, όπως άλλωστε απαιτείται, την κατάσταση που επικρατεί στην ΕΕ και παγκόσμια (στα

Σαμαρά

πρόθυρα μιας νέας τεράστιας κρίσης), τότε το μέλλον του ελληνικού καπιταλισμού γίνεται ακόμη πιο δυσίωνο και ο Σαμαράς αποδεικνύεται ένας άθλιος σπεκουλαδόρος της δυστυχίας του ελληνικού λαού.

Η πολιτική κρίση σε παροξυσμό

Όσο πλησιάζουμε στις εκλογές και θα φανεί η πολύ μεγάλη συρρίκνωση των δύο αστικών κομμάτων, ενδεχόμενα και η ολοκληρωτική εξαφάνιση του ΠΑΣΟΚ, τόσο η πολιτική κρίση οξύνεται, οι σπασμοί της πολιτικής σκηνής και του πολιτικού προσωπικού μεγαλώνουν και η παράλυση εξαπλώνεται στα πάντα (οικονομία, πολιτική, κοινωνία κ.λπ.). Στην πραγματικότητα αυτές οι εξελίξεις σηματοδοτούν:

α) Η συρρίκνωση ή και εξαφάνιση των δυο αστικών κομμάτων θα πρόκειται για τους επιθανάτιους σπασμούς (και πολιτικά) του καθεστώτος της Μεταπολίτευσης, πράγμα που θα σημαίνει μια τεράστια πολιτική αλλαγή. Ίσως αυτό θα αφορά την κλίμακα όχι μόνο της Μεταπολίτευσης, αλλά συνολικά της πολιτικής ιστορίας της χώρας, ιδιαίτερα μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, μια που αυτά τα δύο αστικά κόμματα (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) είχαν την εξουσία κατά περιόδους με διάφορες ονομασίες.

β) Η τεράστια κρίση αντιπροσώπευση των μαζών, τουλάχιστον ως προς τα δύο αστικά κόμματα, πράγμα που μεγαλώνει την πολιτική κρίση, διαιρεί και θρυμματίζει διαρκώς το πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης.

γ) Η κοινωνική κρίση δεν αφορά μόνο τις εργατικές και λαϊκές μάζες αλλά και την αστική τάξη, τα κέντρα ελέγχου της εξουσίας της, τα κόμματά της, το κράτος της, τους μηχανισμούς της κ.λπ. Το συχνό ξέσπασμα σκανδάλων δεν δείχνει μόνο πόσο διεφθαρμένο είναι το καπιταλιστικό και αστικό καθεστώς, ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης, σήψης και παρακμής, αλλά και κάτι άλλο πολύ σημαντικό: ότι η αστική τάξη και γενικότερα το καθεστώς δεν έχουν ένα ενιαίο κέντρο ελέγχου ώστε να μπορεί να ελέγχει την κατάσταση, να επιβάλλει μια γενική «κοινή» γραμμή για να μην βγαίνουν στη «φόρα» πράγματα (σκάνδαλα, λοβιτούρες, δωροδοκίες, μίζες, φωτογραφικοί νόμοι και διατάξεις) που δυσφημούν το καθεστώς, που ξυπνούν τις μάζες, που δείχνουν πόσο ψέματα είναι ότι «μαζί τα φάγαμε», «φταίμε όλοι», «φταίνει οι δημόσιοι υπάλληλοι» κ.λπ.

Το καθεστώς των μνημονίων που επέβαλαν στον ελληνικό λαό τα αστικά κόμματα, η ΕΕ και το ΔΝΤ βρίσκεται σε κρίση. Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία όλοι μαζί πρέπει να τους ξεφορτωθούμε όσο πιο γρήγορα γίνεται για να μπορέσουμε να ανορθώσουμε την οικονομία πριν είναι πολύ αργά. Γιατί κάθε μέρα που μένει στην εξουσία η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου η αναστροφή την οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής κατάστασης γίνεται όλο και δυσκολότερη.

Εκδηλώσεις της ΟΚΔΕ

Με αφορμή την ανάληψη της προεδρίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ενόψει των Ευρωεκλογών του Μαΐου, η Ο.Κ.Δ.Ε. διοργανώνει κύκλο εκδηλώσεων σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας. Στόχος των εκδηλώσεων είναι να αναδειχτεί η ανάγκη να βγει η Ελλάδα απ' το ζουρλομανδύα του Ευρώ και της Ε.Ε., να διαλυθεί η αντιδραστική Ε.Ε., για να εφαρμόσουμε μια πολιτική υπέρ των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, για να σπάσουμε με την αναρχία και την αναποτελεσματικότητα της αγοράς και του κέρδους, για να παλέψουμε για μια Ευρώπη των Εργαζομένων, δημοκρατική, ριζοσπαστική, ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ.

► **ΑΘΗΝΑ Τρίτη 25 Φεβρουαρίου, 6:30μμ, Πολυτεχνείο Πατησίων**

► **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ Τρίτη 11 Μαρτίου 6:00μμ στο ΚΥΒΕ (Εθνάρχου Μακαρίου 1)**

► **ΓΙΑΝΝΕΝΑ Πέμπτη 6 Μαρτίου στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων**

► **ΧΑΛΚΙΔΑ Πέμπτη 6 Μαρτίου στο ΤΕΙ**

► **ΠΑΤΡΑ Πέμπτη 27 Φεβρουαρίου στο πανεπιστήμιο**

Ακόμη πολιτικές εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν στη Θεσσαλονίκη (στο κέντρο στα πανεπιστήμια και στις περιοχές των Αμπελοκήπων, της Καλαμαριάς και της Τούμπας), στην Αλεξανδρούπολη, στα Τρίκαλα, στη Φλώρινα, στη Δράμα, στον Βόλο και στην Ιεράπετρα.

Απαγόρευση της διαδήλωσης ενάντια στην Ε.Ε.

Την Τετάρτη 8/1, οργανώσεις της άκρας αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, ΟΚΔΕ και η αναρχοσυνδικαλιστική Ροσινάντε) πραγματοποίησαν συγκέντρωση με αφορμή την ανάληψη της προεδρίας της Ε.Ε. απ' την Ελλάδα. Η διαδήλωση συγκυβέρνηση αποφάσισε την απαγόρευση της, επιστρατεύοντας όλο τον αυταρχισμό και την τρομοκρατία που την χαρακτηρίζουν. Ο αστυνομικός διευθυντής Αττικής ανήγγειλε ότι δεν επιτρέπονται στο κέντρο της Αθήνας οι συγκεντρώσεις και πορείες διαμαρτυρίας με αφορμή την επίσημη τελετή ανάληψης της προεδρίας. Στην τελετή βρισκόταν μεταξύ άλλων οι Ρομπάι και Μπαρόζο, εκφραστές της καταστροφικής πολιτικής των Μνημονίων. Το κέντρο της Αθήνας ήταν οχυρωμένο απ' το πρωί της Τετάρτης, με χιλιάδες αστυνομικούς και ασφαλίτες. Πολλοί σταθμοί του Μετρό ήταν κλειστοί. Όποιος προσέγγιζε τα Προπύλαια την ώρα της συγκέντρωσης, απωθούνταν βίαια ή συλλαμβάνονταν. Μέλη οργανώσεων που επιχείρησαν να δώσουν συνέντευξη τύπου στα Προπύλαια, απωθήθηκαν στην Ομόνοια. Ένας

απ' αυτούς ήταν και ο εκπαιδευτικός Παύλος Αντωνόπουλος, συνδικαλιστής εκλεγμένος στην ΑΔΕΔΥ και μέλος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που συνελήφθη με την κατηγορία της «συμμετοχής σε απαγορευμένη πορεία» και «αντίσταση κατά της αρχής».

Η διαδήλωση μεταφέρθηκε στην Ομόνοια αλλά ο δρόμος προς τη Σταδίου ήταν κλειστός απ' τα ΜΑΤ. Λίγο πριν τις 7 μμ, η αστυνομία «έσπρωξε» με το γνωστό τρόπο (χημικά και γκλομπ) προς την Πατησίων τους διαδηλωτές, οι οποίοι κατέληξαν στο Πολυτεχνείο.

Η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα όπου καλέστηκε διαδήλωση με αφορμή την προεδρία της Ε.Ε. Αυτό είναι σημαντικό. Πρέπει όμως να σημειώσουμε και τα προβλήματα. Καταρχάς, η διαδήλωση ήταν πολύ μικρή (μόλις 500 άτομα), πράγμα που δείχνει (πέρα απ' τα αντικειμενικά προβλήματα, τα αντανάκλαστα και την πολιτική προετοιμασία των εργαζομένων και της νεολαίας για το θέμα, τους περιορισμούς στη μετακίνηση εκείνη τη μέρα κ.λπ.) μια ανεπίτρεπτα «χαλαρή» κινητοποίηση, ιδιαίτερα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Επίσης, πρέπει ν' αναφέρουμε την

στάση του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν συμμετείχε στη διαδήλωση (ούτε είχε καλέσει σε κάποια κινητοποίηση) και αρκέστηκε σε ανακοινώσεις για την απαγόρευση. Η στάση αυτή είναι στα πλαίσια μιας δεξιάς στροφής που πραγματοποιεί ενόψει της επικείμενης ανάληψης της εξουσίας («πάση θυσία στο Ευρώ» κ.λπ.). Το ΚΚΕ, παρά τα παχιά αντι-Ε.Ε. λόγια, δεν κάλεσε επίσης σε καμία κινητοποίηση.

Οι απαγορεύσεις των πορειών, οι διώξεις αγωνιστών και συνδικαλιστών, οι κατασκευασμένες κατηγορίες, οι καταδίκες, το ξύλο και τα χημικά στις διαδηλώσεις, όσο και αν προσπαθούν να μαντρώσουν το εργατικό κίνημα, δεν μπορούν να αποτρέψουν τις κοινωνικές εκρήξεις. Η επικίνδυνη κλίμακα που μας κυβερνάει μπορεί και πρέπει ν' ανατραπεί. Πρέπει ν' απαλλαγούμε απ' τον μνημονιακό φασισμό και την Ε.Ε. όσο πιο γρήγορα γίνεται, να προστατεύσουμε τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες μας, μ' ένα μαχητικό ταξικό μέτωπο της εργατικής τάξης και όλων των θυμάτων των μνημονιακών πολιτικών, μ' ένα κίνημα που θα επιβάλλει και θα κερδίσει στο δρόμο όλα όσα μας έχουν στερήσει.

Τρομοϋστερία: Νεομακαρθισμός

Υστερα απ' τη μη επιστροφή του Χριστόδουλου Ξηρού στη φυλακή απ' την άδεια που είχε πάρει και το τηλεοπτικό «διάγγελμα» του, γίναμε θεατές ενός τρομοσιριαλ και μιας εκστρατείας τρομοϋστερίας άνευ προηγουμένου. Με μια ανάσα και μια πνοή, όλα τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης ξέχασαν ως διά μαγείας τα πρωτοφανή σκάνδαλα (ΤΤ, Εξοπλιστικά Προγράμματα κ.λπ.) και ευθυγραμμίστηκαν αστραπιαία: Ο μεγαλύτερος κίνδυνος για την ελληνική κοινωνία είναι η τρομοκρατία και τρομοκράτες είναι όλοι όσοι δεν αποδέχονται τη «Νέα Τάξη Πραγμάτων» του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, της νεοφιλελεύθερης ανθρωποφαγικής δικτατορίας των Μνημονίων, του κεφαλαίου, των ντόπιων και διεθνών τοκογλύφων. Δηλαδή το 70% της ελληνικής κοινωνίας.

(!) των Ξηρού, Μαζιώτη, Ρούπα.

Όσο αφορά τις άδειες, οι παραβάσεις της νομοθεσίας ως προς τη χορήγηση τους είναι πολύ συχνές. Άλλωστε είναι συχνές και οι καταγγελίες των κρατουμένων για αφαιρέσεις και μειώσεις αδειών, του μοναδικού μέτρου που τους συνδέει με τον έξω κόσμο. Παρά τις απάνθρωπες συνθήκες των ελληνικών φυλακών, οι παραβιάσεις αδειών μετα βίας αγγίζουν το 4% την τριετία 2010-2012 (από τις 12.004 τακτικές άδειες που εκδόθηκαν παραβιάστηκαν μόλις 324), πολύ κάτω απ' τον μέσο όρο της Ε.Ε. Πέρα λοιπόν απ' την εκδικητική μανία και το μίσος για τους απόκληρους αυτής της κοινωνίας, στόχος είναι η συνειδητή ενίσχυση του κατασταλτικού οπλοστασίου, η εντατική μετατροπή των κατασταλτικών μηχανισμών σε αδίστακτες κρεατομηχανές

Τον «πόλεμο ευθνών» (που αυτή τη φορά είχε διευρυμένη συμμετοχή, με την πρωτοφανή για αριστερό κόμμα θέση του ΣΥΡΙΖΑ «να παραιτηθεί ο υπουργός δικαιοσύνης Αθανασίου») ακολούθησαν οι σκληρές εξαγγελίες για φυλακές υψίστης ασφαλείας (Δομοκός) μέσα σε 100 ημέρες και για ανατροπή όλων των δικαιωμάτων των εγκλείστων (ποινικών και πολιτικών) όπως η χορήγηση αδειών, και κορυφώθηκαν με την

«μηδενικής ανοχής» στην τυφλή υπηρεσία του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης.

Οι συχνές δηλώσεις του τύπου «η δικαιοσύνη πρέπει να κάνει τη δουλειά της» ενάντια σε μέρος του δικαστικού σώματος, όχι μόνο δεν είναι τυχαίες αλλά επιβεβαιώνουν την τακτική της κυβέρνησης να υποτάξει απόλυτα στα σχέδια της το σύνολο της «τρίτης εξουσίας», εκκαθαρίζοντας την από κάθε στοιχείο εμμονής σε «δημοκρατικές» και συνταγματικές «αγκυλώσεις του παρελθόντος».

Το κνήγι μαγισσών που εξαπολύθηκε σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, με εισβολές σε σπίτια συγγενών, φίλων, αγωνιστών του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου και όχι μόνο (συνολικά 28 περιπτώσεις), είναι πραγματικά πρωτοφανές. Με πρόσχημα ανώνυμες «πληροφορίες» μαϊμού για την ύπαρξη οπλισμού σ' αυτά(!), χωρίς ακόμα και τυπική νομική κάλυψη (χωρίς εισαγγελέα σε πολλές περιπτώσεις), μπούκαραν σε δεκάδες σπίτια βανδαλίζοντας και τρομοκρατώντας δεκάδες κοινωνικούς αγωνιστές και το οικογενειακό τους περιβάλλον.

Η γκεμπελική προπαγάνδα των μίντια, όμως, παίρνοντας απευθείας γραμμή απ' το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, προχώρησε πολύ περισσότερο. Μετά την «εκκαθάριση» στεκιών, κοινωνικών χώρων και καταλήψεων, είμαστε αντιμέτωποι με μια ευθεία στοχοποίηση της πολιτικής δράσης, με την ποινικοποίηση των πολιτικών πεποιθήσεων και τη δίωξη του φρονήματος. Σε κάθε ευκαιρία τηλεοπτικοί σαλτιμπάγκοι και πολιτικοί μανδάρινοι βγάζουν αφρούς ενάντια στην «αριστερή τρομοκρατία των κινητοποιήσεων», στις «μεταπολιτευτικές υπερβολές» των πολιτικών ελευθεριών, στην «υπερβάλλουσα ανοχή του κράτους», τον «κίνδυνο της Δημοκρατίας από τον αριστεριστικό λαϊκισμό».

Σωρεία διώξεων ενάντια σε εργαζόμενους, φοιτητές, συνδικαλιστές

Ενώ η ανεργία θερίζει και η εξαθλίωση εξαπλώνεται, η «δικαιοσύνη» παραμένει αρκετά απασχολημένη, με εισαγγελείς και δικαστές να δουλεύουν πυρετωδώς εν ονόματι του νόμου... Στο ημερολόγιο των διώξεων για το 2014 αναγράφονται νέες υποθέσεις αλλά και παλιές. Φωτιά πήραν τα εδώλια την Παρασκευή 10/1 στα δικαστήρια της Ευελπίδων:

– Ο Παύλος Αντωνόπουλος, συνδικαλιστής εκπαιδευτικός και μέλος του ΔΣ της ΑΔΕΔΥ, βρισκόταν στο κτήριο 7. Είχε συλληφθεί σε «απαγορευμένη διαδήλωση» στις 8/1, ημέρα ανάληψης της ελληνικής προεδρίας της Ε.Ε. (βλ. σχετικό άρθρο). Οι κατηγορίες που του προσάπτουν είναι συμμετοχή σε απαγορευμένη συγκέντρωση και αντίσταση κατά της αρχής, ενώ σε ενδεχόμενη καταδίκη του –βάσει του ν.187α (που είχε ψηφίσει και ο ΣΥΡΙΖΑ)– κινδυνεύει με απόλυση. Ο ίδιος σε δήλωσή του έκανε λόγο για «στοχευμένη σύλληψη». Η ΑΔΕΔΥ προκήρυξε 3ωρη παναττική στάση εργασίας και συγκέντρωση στα δικαστήρια. Εκπαιδευτικοί, σωματεία, οργανώσεις, φοιτητές κ.α. είχαν συγκεντρωθεί από νωρίς στα δικαστήρια για να του συμπαρασταθούν. Ισχυρή δύναμη της αστυνομίας φρουρούσε την είσοδο του κτηρίου, χτυπώντας και βρίζοντας όποιον ήθελε να περάσει (μπάτσοι τραυμάτισαν στο κεφάλι τον Π. Κωνσταντίνου, στέλεχος του ΣΕΚ). Η δίκη διακόπηκε τελικά αναβλήθηκε για τις 4/6.

– Στο κτήριο 2, την ίδια ώρα και μέρα, βρισκόταν 35 μέλη της ΠΟΕ-ΟΤΑ, για δεύτερη φορά, με την κατηγορία της ρύπανσης περιβάλλοντος (!) κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων των δημοτικών υπαλλήλων τον Οκτώβριο του 2011 ενάντια στις μειώσεις των μισθών τους. Η ΠΟΕ-ΟΤΑ προκήρυξε πανελλαδική στάση από τις 11 πμ ως τη λήξη της πρωινής βάρδιας και συγκέντρωση στις 12 πμ στα δικαστήρια, προκειμένου οι εργαζόμενοι στους δήμους να δώσουν εκεί το παρόν, όπως και έγινε. Μαζικές συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν και στην επαρχία. Η δίκη αναβλήθηκε για τις 6/2/2015.

– Ταυτόχρονα μ' αυτές τις δύο υποθέσεις εκδικάζεται και μια τρίτη, στο κτήριο 8. Στο εδώλιο του κατηγορου-

μένου βρίσκεται η δημοσιογράφος της ΕΡΤ Εύα Μαυρογένη, η οποία απλά κάλυπτε το ρεπορτάζ της διαμαρτυρίας στις κεραίες εκπομπής του Υμηττού, τον περασμένο Αύγουστο, για τη μη εφαρμογή της απόφασης του ΣτΕ, που διέτασε την επαναφορά του ραδιοτηλεοπτικού σήματος της ΕΡΤ. Μαζί της κατηγορούνται και άλλοι 6 αλληλέγγυοι. Η δίκη αναβλήθηκε για τις 9/12.

Στις 24/1 ήταν προγραμματισμένη και η δίκη των 16 αγωνιστών που είχαν συλληφθεί στη Θεσσαλονίκη στις 17/11/2012, όταν τα ΜΑΤ είχαν εισβάλλει στο ΑΠΘ μετά το τέλος της διαδήλωσης του Πολυτεχνείου και είχαν επιτεθεί στους φοιτητές και αλληλέγγυους που περιφρουρούσαν την απεργία και κατάληψη των εργολαβικών εργαζόμενων. Οι συλληφθέντες

αντιμετωπίζουν εντελώς ανυπόστατες κατηγορίες για διατάραξη κοινής ειρήνης, αντίσταση κατά της αρχής, παράνομη οπλοκατοχή και απείθεια. Μετά από αίτημα κάποιων απ' τους κατηγορούμενους, η δίκη αναβλήθηκε για τις 14/10/2014.

Οι διώξεις δεν έχουν τέλος... Αυτή η άθλια κυβέρνηση δεν κάνει διακρίσεις ανάμεσα σε απλούς εργαζόμενους, φοιτητές, συνδικαλιστές, διαδηλωτές, ακόμη και μαθητές (βλ. Λαμία, όπου τον Οκτώβριο 6 μαθητές καταδικάστηκαν για κατάληψη σε ΕΠΑΛ). Η «ανάπτυξη» που υπόσχεται ο Σαμαράς, φέρνει ακόμα χειρότερη εξαθλίωση στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, φέρνει ακόμα χειρότερο εργασιακό μεσαίωνα και διώξεις, για να τσακίσουν το εργατικό κίνημα. Το σύστημα αυτό πλέον έχει κυριολεκτικά σαπίσει και βασίζεται αποκλειστικά και μόνο στη βία για να επιβάλλει «νόμο και τάξη». Από τη μια μεριά, ο μηχανισμός της αστυνομίας που ξυλοφορτώνει, ρίχνει χημικά, συλλαμβάνει, απαγορεύει – και από την άλλη ο μηχανισμός της αστικής δικαιοσύνης, που καταδικάζει αγωνιστές με τρόπο που θυμίζει έκτακτα στρατοδικεία, ενώ κάνει τα στραβά μάτια σε όσους εξυπηρετούν τα συμφέροντά του καθεστώτος, από μεγαλοεπιχειρηματίες και πολιτικούς μέχρι χρυσαυγίτες. Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου να παλέψουμε για την ανατροπή αυτού του ζοφερού Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, αυτής της Νέας Χούντας.

Έκτακτης Ανάγκης

Καθαρός και ομολογημένος τους στόχος είναι η ενίσχυση των κατασταλτικών μηχανισμών, η ιδεολογική εξύψωση τους και η μονιμοποίηση της παρέμβασης τους στην κοινωνική και πολιτική ζωή. Προσανατολίζονται σταδιακά σε περαιτέρω περιορισμό των διαδηλώσεων και σταδιακή επιβολή της απαγόρευσης που ήδη συμβαίνει σε πλήθος περιπτώσεων το τελευταίο διάστημα (βλ. ανάληψη ευρωπαϊκής προεδρίας). Σ' αυτή την κατεύθυνση και η **αναδιάρθρωση της αστυνομίας**, που σύμφωνα με τα λόγια του Δένδια γίνεται «με το βλέμμα στραμμένο προς την τρομοκρατία και τις μεταλλάξεις της». Έτσι, στο σχετικό σχέδιο νόμου που κατατέθηκε προς συζήτηση στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής, η ΕΛΑΣ διαχωρίζεται σε τρεις κλάδους: Τάξης-Ασφάλειας, Αλλοδαπών, Προστασίας Συνόρων. Σαν επιβράβευση για τις δολοφονίες στο Φαρμακονήσι, ο Δένδιας ανακοινώνει τη σύσταση Εθνικού Συντονιστικού Κέντρου Ελέγχου Συνόρων.

Το σχέδιο νόμου περιλαμβάνει την κατά 50% ενίσχυση με προσωπικό της Ειδικής Κατασταλτικής Αντιτρομοκρατικής Μονάδας (ΕΚΑΜ), την αναβάθμιση των Ομάδων Πρόληψης Καταστολής Εγκληματικότητας (ΟΠΚΕ), ενσωματώνεται η Μονάδα Υποβρυχίων Αποστολών του Λιμενικού σε «αντιτρομοκρατικές αποστολές», ενώ γίνεται λόγος και για «αναβάθμιση του τρόπου συλλογής και διαχείρισης

πληροφοριών για την πρόληψη και αντιμετώπιση κινδύνων από εγκληματικές ενέργειες». Μέσα σε όλα αυτά επανέρχεται και η θεωρία περί σχέσης «μεταναστών-τρομοκρατών». Είναι γνωστό άλλωστε ότι αυτός ο κίνδυνος είναι ορατός... μιας και «η Ελλάδα είναι άτυχη γιατί δέχεται χαμηλής ποιότητας μετανάστες» (τάδε έφη Δένδιας). Υπάνθρωπος ρατσισμός σε όλο του το μεγαλείο!

Ενάντια σ' αυτό το ατέλειωτο κυνήγι κεφαλών, χρειάζεται ένα ενιαίο ταξικό μέτωπο για την προστασία των πολιτικών δικαιωμάτων και των ατομικών ελευθεριών, για την ελεύθερη πολιτική έκφραση και δράση του εργατικού κινήματος, για την προστασία από τις ορδές των κατασταλτικών συμμοριών (ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, ΔΕΛΤΑ) που προπηλακίζουν και δέρνουν όποιον αντιδρά, διαμαρτύρεται, αγωνίζεται. Για να σπάσουμε το κλίμα ζόφου και τρόμου που προσπαθούν να ενσταλάξουν στην εργατική τάξη, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Πρέπει να σπάσουμε στην πράξη το νεομακαρθισμό της επικίνδυνης και αδιάστακτης κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου, αυτής της οικτρής κοινωνικής μειοψηφίας που γατζωμένη στην εξουσία παρά και ενάντια στη λαϊκή βούληση, κυβερνά με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, με τρομονόμους και σύγχρονα Αλκατράζ.

P.B

ΠΥΡΓΟΣ ΗΛΕΙΑΣ

Να τιμωρηθούν οι αυτουργοί των νεοναζιστικών επιθέσεων ενάντια σε αντιφασίστες φοιτητές!

Την Πέμπτη 5 Σεπτεμβρίου ομάδα 3 τουλάχιστον νεοναζί του Πύργου, μέλη της φασιστικής Εθνικής Δράσης Ηλείας (ΕΔΗ), επιτέθηκαν πισώπλατα και τραυμάτισαν στο πρόσωπο και στο σώμα φοιτητή του Πύργου Ηλείας, γνωστό για την αντιφασιστική του δράση.

Μόλις πριν ένα χρόνο, τον Φεβρουάριο του 2013, οι συγκεκριμένοι νεοναζί είχαν εμπλακεί και σε άλλη επίθεση ενάντια σε αντιφασίστες φοιτητές του Πύργου, σε συνεργασία με εν ενεργεία αστυνομικό, επίσης γνωστό για τις νεοναζιστικές του αντιλήψεις. Ενθαρρυμένοι από την κάλυψη της αστυνομίας και την ατιμωρησία προχώρησαν και στη νέα επίθεση τον περασμένο Σεπτέμβριο.

Την Παρασκευή 7 Φεβρουαρίου θα γίνει η πρώτη δίκη για την επίθεση στις 5 Σεπτεμβρίου, και εκκρεμούν άλλες δύο δίκες (η μια παραγράφηκε και η άλλη με διάφορες κωλυσιεργίες της αστυνομίας δεν έχει ολοκληρώσει καν την κατάθεση των μαρτύρων) για τις επιθέσεις του Φεβρουάριου του 2013.

Το Αντιφασιστικό Μέτωπο Πύργου οργάνωσε την Τρίτη 21 Ιανουαρίου στο Εργατικό Κέντρο σύσκεψη-συζήτηση για τις δίκες για τις επιθέσεις των φασιστών της ΕΔΗ. Σε ανακοίνωσή του γράφει: «Οι δίκες αυτές δεν είναι προσωπικές υποθέσεις κάποιων φοιτητών, είναι μέρος του αντιφασιστικού αγώνα και στόχο έχουν να αναδείξουν στην κοινωνία της Ηλείας, τη νεοναζιστική πρακτική της Εθνικής Δράσης Ηλείας [...] Είναι πολιτικό βήμα για την καταγγελία των ηθικών αυτουργών που καλλιεργώντας τυφλό μίσος ενάντια σε κάθε αριστερό ή αναρχικό αγωνιστή, δήθεν στο όνομα της πατρίδας, οπλίζουν το χέρι του κάθε μαχαιοβγάλτη Παπαδόπουλου και της πολιτικής συμμορίας. Είναι η άλλη όψη του αγώνα ενάντια στα μνημόνια την κρατική καταστολή και αυθαιρεσία, που μας θέλει φοβισμένους και παθητικοποιημένους.»

Να τιμωρηθούν οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί των φασιστικών νεοναζιστικών επιθέσεων

Να τσακίσουμε τις νεοναζιστικές συμμορίες

Κάτω η χουντική συγκυβέρνηση

Συνομιλίες Δίας - ΕΛΑΣ Άφησαν τους Χρυσανγίτες να δολοφονήσουν τον Π. Φύσσα

Η απομαγνητοφώνηση των συνομιλιών της ομάδας Δίας με το κέντρο επιχειρήσεων της ΕΛΑΣ το βράδυ της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα, η οποία είδε το φως της δημοσιότητας, επιβεβαιώνει με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο το συμπληρωματικό ρόλο της αστυνομίας στη δράση της Χρυσής Αυγής το βράδυ της 17ης Σεπτεμβρίου.

Οι εντολές προς την ομάδα Δίας ήταν σαφείς: Να παραμείνουν σε απόσταση και να παρακολουθούν, γνωρίζοντας πώς πρόκειται για δολοφονική επίθεση. Η εντολή μάλιστα αρχικά είναι να συλλαμβάνονται μόνο όσοι διαφεύγουν κυνηγημένοι από χρυσανγίτες, όπως φαίνεται από συγκεκριμένο απόσπασμα: «... ό,τι άτομο βλέπουμε να τρέπεται σε φυγή λαχανιασμένο, μας ενημερώνετε. Το δεσμεύουμε μέχρι να... (ακατάληπτο)...». Τέλος, το κέντρο ζητάει να μάθει αν ο μαχαιρωμένος είναι αλλοδαπός ή ημεδαπός! Η ανακοίνωση της ΕΛΑΣ, μετά τη δημοσίευση των ντοκουμέντων, επιβεβαιώνει την προνομιακή της σχέση με τη ΧΑ: «οι αστυνομικοί ενήργησαν με βάση τους διεθνώς παραδεκτούς κανόνες επιχειρησιακής εμπλοκής».

Χωρίς την ανοχή και ασυλία από τους κρατικούς μηχανισμούς, οι χρυσανγίτες ποτέ δε θα μπορούσαν να έχουν οργανώσει τις επιθέσεις τους. Το «παιχνίδι» ήταν στημένο: Η αστυνομία αφήνει τη ΧΑ να κάνει «τη δουλειά της», τη διευκολύνει ή και της κάνει πλάτες – το πολύ πολύ, αν υπάρχει κανένας αυτόπτης μάρτυρας, αρκείται στο να καταγράψει το γεγονός, το οποίο συνήθως δεν οδηγεί σε δίωξη λόγω «έλλειψης στοιχείων». Για αυτό π.χ. η αστυνομία φαίνεται στην απομαγνητοφώνηση να ψάχνει για «αλλοδαπούς» και όχι για χρυσανγίτες με σιδηρολοστούς.

Βέβαια, μετά τη δολοφονία Φύσσα, στο «παιχνίδι» άλλαξαν κάποιιοι κανόνες και η ΧΑ πήρε το ρόλο του «ενός άκρου» στη «θεωρία των δύο άκρων», οπότε δέχτηκε κάποια πολιτικά και κατασταλτικά πλήγματα απ' την κυβέρνηση. Όμως μέχρι ενός ορισμένου σημείου πάντα. Δεν ξέρουμε για παράδειγμα ακόμα –και ίσως δεν μαθευτεί ποτέ– που βρίσκεται ο βαρύς οπλισμός της φασιστικής συμμορίας.

Εκείνο όμως που έμεινε σχεδόν ανέπαφο, είναι η ίδια η σχέση αστυνομίας και ΧΑ, το βάθος εμπλοκής της αστυνομίας με τη φασιστική συμμορία (πόσο μάλλον με δικαστές ή τον στρατό). Η «**αυτοκάθαρση**» της ΕΛΑΣ σε διάστημα λίγων εβδομάδων μετά τη δολοφονία Φύσσα, **οδηγήσε στον αστυνομικό αριθμό των... δέκα αστυνομικών που σχετίζονται με τη ΧΑ και που οι περισσότεροι απλώς μετατέθηκαν!** Την ίδια στιγμή, και μόνο για το διάστημα 1/1/2012 – 30/4/13, ο Συνήγορος του Πολίτη κατέγραψε και διερεύνησε 281 καταγγελίες για ρατσιστικές επιθέσεις, στις οποίες σχεδόν το 20% των δραστών υπηρετούν στα σώματα ασφαλείας.

Η πιο επικίνδυνη ακροδεξιά κρύβεται στην αντίληψη και πρακτική της συγκυβέρνησης, των επιτελείων γύρω απ' το Σαμαρά και το Βενιζέλο. Στις διαπιστώσεις ότι: «ο αριθμός των ανέργων στην Ελλάδα είναι τόσο μεγάλος όσο κι εκείνος των παράνομων μεταναστών». Στις μανιασμένες επιθέσεις στα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, στο νέο γύρο σκληρών επιθέσεων στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Η συγκυβέρνηση και οι δυνάμεις που συσπειρώνονται γύρω της, οι σύγχρονοι μαυραγορίτες και φασίστες χωρίς σβάστικα, έχουν απόλυτη ανάγκη απ' τους μηχανισμούς καταστολής για να επιβιώσουν και να επιβάλλουν την πολιτική τους – και δεν έχουν σκοπό να τους θυσιάσουν στο βωμό κανενός είδους «συνταγματικού τόξου» ή και των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Ο ένστολος, «νόμιμος» φασίστας, που δεν έχει απλά «τις πλάτες» του κρατικού μηχανισμού αλλά **ΕΙΝΑΙ** το αστικό κράτος, είναι ακόμα πιο επικίνδυνος απ' τη ΧΑ (που το κίνημα πρέπει να χτυπάει παντού και με κάθε μέσο), πιο αναγκαίος για τη διατήρηση του σημερινού σάπιου πολιτικού καθεστώτος και οικονομικού συστήματος.

Καυτός Γενάρης στην Ουκρανία

Την παραίτηση του πρωθυπουργού της Ουκρανίας Αζάροφ έκανε δεκτή στις 28/1 ο πρόεδρος Γιανουκόβιτς, προσθέτοντας ένα ακόμη κομμάτι στο περίπλοκο παζλ που έχει στηθεί στη χώρα. Είχε προηγηθεί η κλιμάκωση των κινητοποιήσεων από τα τέλη Δεκεμβρίου, με συνεχείς καταλήψεις και αποκλεισμούς δημοσίων κτιρίων από τους διαδηλωτές, με αποκορύφωμα την κατάληψη του υπουργείου Δικαιοσύνης. Η κυβέρνηση απαντάει με πρωτοφανή καταστολή (ήδη πέντε νεκροί επίσημα και εκατοντάδες τραυματίες), ενώ στα μέσα Γενάρη ψηφίζει περιοριστικά μέτρα, ποινικοποιώντας τους αποκλεισμούς κτιρίων και την απόκρυψη των χαρακτηριστικών του προσώπου.

Στις 24/1, ο Γιανουκόβιτς έρχεται σε συμφωνία με την αντιπολίτευση (εκπροσωπείται από μια τριανδρία φιλοευρωπαϊκών κομμάτων: «Πατρίδα», «Προθιά», «Ελευθερία») για ολιγόωρη εκκευρία, ενώ τους προσφέρει τη θέση του πρωθυπουργού, την οποία αρνούνται. Στις 28/1, παράλληλα με την παραίτηση Αζάροφ, η Βουλή ψηφίζει την ακύρωση των περιοριστικών μέτρων, ενώ ξεκινάει η συζήτηση για χορήγηση αμνηστίας στους φυλακισμένους διαδηλωτές, με αντάλλαγμα όμως το σταμάτημα των καταλήψεων και ιδιαίτερα της κατάληψης του κέντρου του Κιέβου.

Δυστυχώς, το «μεγάλο παιχνίδι» δεν παίζεται στους δρόμους της Ουκρανίας αλλά στα «σαλόνια» των ευρωπαίων και ρώσων ιμπεριαλιστών. Η Ρωσία στηρίζει την κυβέρνηση Γιανουκόβιτς, που εξυπηρετεί τη συνέχιση της οικονομικής κυριαρχίας της στην Ουκρανία. Απ' την άλλη, η Ε.Ε. (ως ένα βαθμό και οι ΗΠΑ) βασίζεται στα νεοφιλελεύθερα κόμματα της αντιπολίτευσης (η «Ελευθερία» είναι ένα ακροδεξιό-νεοναζιστικό κόμμα), για ν' αποσπάσουν τη χώρα από τη ζώνη επιρροής της Ρωσίας.

Τα κροκοδείλια δάκρυα των ευρωπαίων και αμερικάνων ιμπεριαλιστών για την καταπάτηση των λαϊκών ελευθεριών δεν πρέπει να ξεγελάσουν κανέναν. Όσο μισητή, διεφθαρμένη και αυταρχική κι αν είναι η «συμμορία» (όπως την αποκαλούν οι διαδηλωτές) του Γιανουκόβιτς, άλλο τόσο θα είναι και μια κυβέρνηση-ανδρείκελο των Ευρωπαίων, ειδικά της σημερινής Ε.Ε.

Είναι αλήθεια ότι το κίνημα αυτό χαρακτηρίζεται από μεγάλες αντιφάσεις, που δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές μέσα απ' τις «αναλύσεις» των αστικών ΜΜΕ. Είναι όντως παράδοξο σήμερα, που ο «ευρωσκεπτικισμός» μεγαλώνει όλο και περισσότερο στις εργατικές μάζες της Ευρώπης, η ουκρανική εργατική τάξη (ή ένα σημαντικό κομμάτι της) να δίνει μάχη για την ένταξη της χώρας στην Ε.Ε. Ωστόσο, πρέπει να ληφθούν υπόψη κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά στη χώρα.

Πρώτον, υπάρχει μεγάλο μίσος για την οικονομική κυριαρχία και τις συνεχείς πολιτικές αναμειξεις της Ρωσίας στα εσωτερικά της Ουκρανίας, πράγμα που έχει συνδεθεί και με το χαμηλό βιοτικό επίπεδο. Τα τελευταία χρόνια, η κρίση έχει χτυπήσει την Ουκρανία, που βλέπει τους ρυθμούς ανάπτυξής της να εκμηδενίζονται και τους ανέργους ν' αυξάνονται (πα-

ρόλο που ακόμη θεωρείται από τις χώρες με τα μικρότερα ποσοστά ανεργίας). Τηρουμένων των αναλογιών, ό,τι σηματοδοτεί για τους Έλληνες εργαζόμενους η κηδεμονία της Ε.Ε., κάτι αντίστοιχο σημαίνει η κηδεμονία της Ρωσίας για τους Ουκρανούς.

Δεύτερον, το γεγονός ότι οι μάζες φαίνεται να κινητοποιούνται με κάλεσμα της αντιπολίτευσης υπέρ της «ευρωπαϊκής πορείας της χώρας», δεν σημαίνει ότι αυτός είναι και ο πόθος τους – δεν το θεωρούν παρά μόνο ως ένα μέσο για να ξεφορτωθούν τον Γιανουκόβιτς και να γλιτώσουν από την οικτρή κατάσταση

τους. Όπως συμβαίνει πάντα, οι επιθυμίες των μαζών αφορούν τα δικά τους συμφέροντα (βιοτικό επίπεδο, μισθοί, δημοκρατικά δικαιώματα, πολιτική διαφάνεια κ.λπ.), τα οποία όμως αδυνατούν πολλές φορές να εκφράσουν καθαρά και πολύ περισσότερο να βρουν τα κατάλληλα μέσα για την ικανοποίησή τους. Οι μάζες έχουν σιχαθεί τον Γιανουκόβιτς, ο οποίος εκπροσωπεί μια διεφθαρμένη πολιτική ελίτ και υπηρετεί εξίσου διεφθαρμένους ολιγάρχες. Οι τελευταίοι, ενδεικτικά, παρόλο που κερδίζουν δισεκατομμύρια απ' τις εξαγωγές πρώτων υλών, δεν πληρώνουν κανένα απολύτως φόρο. Απ' την άλλη, τα κόμματα που σήμερα μονοπωλούν την πολιτική έκφραση της εξέγερσης, όχι μόνο κρύβονταν και δεν τολμούσαν να βγουν στο προσκήνιο στην εξέγερση του 2004, όπου κυριαρχούσαν αποκλειστικά τα κοινωνικο-οικονομικά ζητήματα της εργατικής τάξης, αλλά δεν τολμούν να πειράξουν τους ολιγάρχες (εκτός από τα παιδιά του Γιανουκόβιτς, όλους τους άλλους τους θεωρούν πατριώτες). Δεν αναφέρονται καν στους μισθούς, που είναι δύο ή δύομισι φορές κάτω από τους αντίστοιχους ρωσικούς και πολύ μικρότεροι των αντίστοιχων ευρωπαϊκών.

Τρίτον, το εργατικό κίνημα της Ουκρανίας –όπως και όλων των χωρών της πρώην ΕΣΣΔ– βρίσκεται σε κατάσταση ιστορικής σύγχυσης και δεν έχει επουλώσει τις πληγές του. Η απουσία ανεξάρτητου εργατικού κινήματος, και κυρίως ενός επαναστατικού-κομμουνιστικού κόμματος, που θα δώσει πρόγραμμα, μορφές πάλης και αυτοοργάνωσης στους εργαζόμενους, είναι αυτό που λείπει – και αυτό που εκμεταλλεύονται οι μερίδες της ουκρανικής ολιγαρχίας και οι ιμπεριαλιστές, για να χρησιμοποιήσουν τις θυσίες ή και τον ηρωισμό των λαϊκών μαζών για τους δικούς τους σκοπούς. Αυτό το βασικό καθήκον είναι και το πιο δύσκολο σ' αυτές τις χώρες, που έχουν βιώσει τον εφιάλτη του σταλινισμού. Εκεί γίνεται κατανοητό καλύτερα και το μεγαλύτερο έγκλημα του σταλινισμού, δηλαδή η δυσφήμιση της εναλλακτικής σοσιαλιστικής προοπτικής. Έτσι άλλωστε εξηγείται και η ανάπτυξη σ' αυτές τις χώρες των φασιστικών ιδεών, ένας ακόμη ανασταλτικός παράγοντας για την ταξική ριζοσπαστικοποίηση.

Σε κάθε περίπτωση, ο δρόμος που έχει μπροστά του το ουκρανικό προλεταριάτο είναι μακρύς. Αναμφίβολα θα πληρώσει το τίμημα της απουσίας επαναστατικών δυνάμεων, βιώνοντας από πρώτο χέρι το αποτέλεσμα που θα έχει η εναπόθεση των ελπίδων του στα χέρια των αστών και των ιμπεριαλιστών. Ωστόσο, το βάθεμα της κρίσης που θα πλήξει ακόμη περισσότερο τη χώρα, καθώς και οι συνεχιζόμενοι αγώνες και αντιστάσεις σε όλη την Ευρώπη, που διαμορφώνουν προϋποθέσεις για ένα νέο επαναστατικό κύμα, αλλά και το εύθραστο πολιτικό σκηνικό που διαμορφώνεται στην Ουκρανία, μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν μια ώθηση για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, αυτή τη φορά για τα δικά του ανεξάρτητα ταξικά συμφέροντα.

■ Πιάνης Σμ.

στον κόσμο...

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Καμπάνια ενάντια στη FIFA και την κυβέρνηση εγκαινιάσαν στις 25/1 κοινωνικές οργανώσεις, με διαδηλώσεις σε 35 πόλεις, ανάμεσά τους και 12 που φιλοξενούν το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου, καταγγέλλοντας ότι η κυβέρνηση κρύβει από τον κόσμο τα οξυμένα προβλήματα: ασφάλεια στους δρόμους, παιδική πορνεία, κακές συνθήκες δημόσιας υγείας και παιδείας, ψηλούς φόρους, καταστολή – προβλήματα που το Μουντιάλ οξύνει στο έπακρο.

Η FIFA υπόσχεται ανάπτυξη, επενδύσεις και απασχόληση, η πραγματικότητα όμως είναι διαφορετική: η Βραζιλία επενδύει 14,5 δισ δολάρια σε αεροδρόμια, στάδια, υποδομές (το ακριβότερο Μουντιάλ της ιστορίας), ενώ το 99% των δαπανών έχει αναλάβει ο κρατικός προϋπολογισμός.

Για την κατασκευή σταδίων και έργων υποδομής, περισσότεροι από 170.000 πολίτες εκδιώκονται απ' τα σπίτια τους, συχνά χωρίς αποζημίωση, γειτονίες εξαφανίζονται, φαβέλες εκκενώνονται. Ειδικές δυνάμεις αναλαμβάνουν στρατιωτικές επιχειρήσεις «κάθαρσης» με χημικά, δακρυγόνα, βία, αφήνοντας πίσω τους δεκάδες τραυματίες.

Περισσότεροι από 100.000 μικροπωλητές θα χάσουν το μόνο μέσο επιβίωσής τους, καθώς επιβλήθηκε γύρω από τα γήπεδα ζώνη αποκλειστικής εκμετάλλευσης των χορηγών (Adidas, CocaCola, Budweiser, Visa κ.λπ.), που κέρδισαν φεορολογική απαλλαγή για μια τετραετία – μόνο μόνο αυτή θα στοιχίσει στη Βραζιλία απώλειες τουλάχιστον 680 εκ. δολαρίων. Παράλληλα, το Κοινοβούλιο ακύρωσε νόμο που απαγόρευε την πώληση αλκοολούχων ποτών στα γήπεδα.

Οι κινητοποιήσεις ανησύχησαν την πρόεδρο Ντίλμα, που προσέλαβε ειδικά στελέχη για να κάνει «διάλογο» με τα κινήματα ενόψει. Η έκκληση για «διάλογο» όμως ήρθε μάλλον αργά...

ΙΣΠΑΝΙΑ

Τη δική μας Κερατέα θύμισε η πόλη του Μπούργκος από τις 12/1 και για πάνω από μια βδομάδα, εξαιτίας της κατασκευής ενός δαπανηρού έργου. Η ένταση μεταφέρθηκε μέχρι τη Μαδρίτη, όπου σημειώθηκαν συγκρούσεις και συλλήψεις, στο πλαίσιο διαδηλώσεων συμπαράστασης. Το «αντάρτικο» ξέσπασε στο εργατικό προάστιο του Γαμονάλ, που έχει τα υψηλότερα ποσοστά φτώχειας και ανεργίας στην πόλη.

Σ' έναν δήμο όπου οι Αρχές δεν διαθέτουν 187 χιλ. Ευρώ για τη συντήρηση δύο παιδικών σταθμών που κινδυνεύουν με κλείσιμο, ο δεξιός δήμαρχος Χαβιέρ Λακάγε ήθελε να ξοδέψει 8 εκ. για την κατασκευή μιας λεωφόρου και άλλα 5 για ένα υπόγειο ιδιωτικό πάρκινγκ. Πίσω απ' αυτά βρίσκεται ο ιδιοκτήτης μεγάλης κατασκευαστικής, πρόεδρος του τοπικού Εμπορικού Επιμελητηρίου και καναλάρης, που διατηρεί στενές σχέσεις με το κυβερνών Λαϊκό Κόμμα, έχει καταρρώσει όλα τα κατασκευαστικά έργα στην πόλη και έχει καταδικαστεί σε 7ετή κάθειρξη για ένα σκάνδαλο.

Ο δήμαρχος αναγκάστηκε ν' αναστείλει τα έργα για δύο βδομάδες. Οι κάτοικοι βρίσκονται σε ετοιμότητα και δηλώνουν πως ο αγώνας συνεχίζεται μέχρι την οριστική ματαίωση του έργου, δημιουργώντας ένα επιπλέον πρόβλημα στην κυβέρνηση Ραχόι.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Πάνω από 500 διαδηλωτές συμμετείχαν σε διαμαρτυρία έξω απ' τον αστυνομικό σταθμό του Τότεναμ, στις 11/1, απαιτώντας δικαιοσύνη για τον Μαρκ Ντουγκάν, που δολοφονήθηκε απ' την αστυνομία τον Αύγουστο του 2011, πυροδοτώντας μια εξέγερση που συγκλόνισε όλη την χώρα. Την κινητοποίηση προκάλεσε απόφαση του δικαστηρίου του Λονδίνου, ότι η δολοφονία ήταν «νόμιμη». Το δικαστήριο έκρινε ότι ο Ντουγκάν δεν είχε μαζί του όπλο όταν πυροβολήθηκε, αλλά το είχε... πετάξει ναυρίτερα! Οι αρχές υποστηρίζουν ότι ήταν μέλος συμμορίας με στόχο να προκαλέσει επεισόδια – μια εικόνα που παταγάλιζαν διαρκώς τα ΜΜΕ. Στη διαμαρτυρία συμμετείχαν και συγγενείς του Ντουγκάν. Η θεία του Κάρολ, δήλωσε: «Όσοι περισσότεροι βρισκόμαστε να υποστηρίξουμε ο ένας τον άλλο, ίσως να φτιάξουμε μια καλύτερη ζωή για τα παιδιά μας που αναγκάζονται να ζουν σε κοινότητες υπό την κατοχή της αστυνομίας».

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Νόθο δημοψήφισμα υπέρ της στρατιωτικής χούντας

Σε ποσοστό 98% εγκρίθηκε το προτεινόμενο απ' τη στρατιωτική χούντα νέο σύνταγμα της Αιγύπτου στο δημοψήφισμα στις 14-15/1. Ωστόσο, στις κάλπες προσήλθε μόλις το 38% των ψηφοφόρων, σε κλίμα απόλυτης τρομοκρατίας και σκληρής καταστολής οποιασδήποτε διαδήλωσης ή διαμαρτυρίας, με 360 χιλ. αστυνομικούς και στρατιωτικούς να επιτηρούν τη διαδικασία, όλη την ηγεσία των Αδελφών Μουσουλμάνων και χιλιάδες μέλη και στελέχη τους στη φυλακή και σε καθεστώς πλήρους λογοκρισίας και φίμωσης των αντιπολιτευόμενων ΜΜΕ.

Ήταν ένα αποτέλεσμα που η στρατιωτική χούντα, ο νυν αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και Υπουργός Άμυνας Αμπντέλ Φατάχ αλ Σίσι, που προαλείφεται για νέος πρόεδρος, ήθελε –και φρόντισε– πάση θυσία να πετύχει: πέρα απ' την αστυνομοκρατία, τη λογοκρισία, την άγρια καταστολή και τις φυλακίσεις (για 10.000 κάνουν λόγο οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι), ήδη από το Σεπτέμβριο έχει απαγορευτεί κάθε δραστηριότητα των Αδελφών Μουσουλμάνων και έχουν παγώσει τα περιουσιακά στοιχεία τους, ενώ απ' τις 25/12 έχουν επιπλέον χαρακτηριστεί «τρομοκρατική οργάνωση», γεγονός που επιτρέπει ακόμα και την καταδίκη σε θάνατο των μελών τους, κατασχέσεις περιουσιών και πάγωμα λογαριασμών, ακόμα και φιλανθρωπικών οργανώσεων που σχετίζονται μαζί τους. Ταυτόχρονα, καθώς το στρατιωτικό καθεστώς ελέγχει σχεδόν απόλυτα την ενημέρωση (μόνο το Αλ Τζαζίρα δεν έχει καταφέρει ακόμα να εξαλείψει), προσπάθησε να δημιουργήσει ένα φιλολαϊκό προφίλ, να παρουσιαστεί ως εγγυητής της σταθερότητας, της ανάπτυξης και της

κοινωνικής ισότητας που απέτυχαν να φέρουν οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι. Έτσι, δεν δίστασε να υποσχεθεί διπλασιασμό των μισθών στο δημόσιο τομέα, περιορισμό των υπερογκων ανώτερων μισθών, τερματισμό των στρατοδικείων ενάντια σε πολίτες και της λογοκρισίας στα ΜΜΕ, αναγνώριση των νέων ανεξάρτητων συν-λο έλεγχο, και η διατήρηση των προνομίων που απολάμβανε επί Μουμπάρακ. Μπορεί, λοιπόν, να αφαιρέσει τα άρθρα του συντάγματος της κυβέρνησης Μόρσι που επέβαλλαν τον ισλαμικό νόμο και να περιέλαβε άρθρα για τα δικαιώματα των γυναικών, όμως αυτά απλά χρυσώνουν το χάπι της απόλυτης εξουσίας του στρατού, που θεσμοθετείται πάνω στις αποφάσεις για τις στρατιωτικές δαπάνες από τον κρατικό προϋπολογισμό, τον ορισμό του υπουργού Άμυνας, καθώς και τη συνταγματική κατοχύρωση των έκτακτων στρατοδικείων για τους πολίτες που επιτίθενται εναντίον του στρατού και μιας σειράς αντεργατικών και αντιλαϊκών διατάξεων.

Το 38% που οδηγήθηκε στις κάλπες –οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι κάλεσαν σε αποχή– υπερβαίνει το 33% που είχε συμμετάσχει στο δημοψήφισμα της κυβέρνησης Μόρσι, γεγονός που επιτρέπει στο στρατιωτικό καθεστώς να παρουσιάζει το νέο σύνταγμα ως δημοκρατικά επικυρωμένο, τη μεταβατική κυβέρνηση ως νόμιμη, να προγραμματίζει βουλευτικές και προεδρικές εκλογές (τις δεύτερες μέσα στο επόμενο εξάμηνο) και να περιμένει την ανάδειξη του Σίσι στο προεδρικό αξίωμα. Δίνει επίσης την πρόφαση που χρειάζονταν Ε.Ε. και ΗΠΑ να άρουν τις τυπικές αντιρρήσεις τους και ν' αποκαταστήσουν διπλωματικές και οικονομικές σχέσεις με το στρατιωτικό καθεστώς. Άμεσα αναμένεται να εγκρίνει

▲ “Όσοι είναι υπέρ του Νέου Συντάγματος ΨΗΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ!!!”

το Κογκρέσο τη χορήγηση του 1,5 δις δολαρίων αμερικανικής βοήθειας, που είχε παγώσει μετά την ανατροπή Μόρσι τον Ιούλιο.

Η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί για πολύ

Η ανατροπή του φιλολαϊκού προφίλ του χουντικού καθεστώτος έχει ήδη αρχίσει, καθώς οι υποσχέσεις τους αναιρούνται η μια μετά την άλλη: οι αυξήσεις των μισθών στο δημόσιο είναι πολύ μικρότερες απ' ό,τι έταξαν, ενώ εξαιρέθηκε εντελώς ο ιδιωτικός τομέας. Οι μειώσεις στους εξωφρενικούς μισθούς των υψηλόμισθων αποδείχτηκαν μικρές, η θρησκευτική ανοχή που διακήρυξαν είναι εξαιρετικά περιορισμένη στο νέο σύνταγμα και η ισότητα των φύλων παραμένει στα πλαίσια της Σαρία (ισλαμικός νόμος). Επίσης, η ανεξαρτησία των συνδικάτων ξεχάστηκε (ούτε καν εκπροσωπήθηκαν στην επτροπή διαβούλευσης). Κάθε μέρα που περνάει γίνεται πιο ξεκάθαρο ότι δεν αποτελούν κανένα σταθεροποιητικό και ουδέτερο παράγοντα, παρά τη ραχοκοκαλιά του προηγούμενου καταπιεστικού καθεστώτος, που συνεργάζεται με τις ελίτ και μαζί πλουτίζουν σε βάρος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων (ο στρατός ελέγχει το 1/3

περίπου της οικονομίας). Για όλο και μεγαλύτερο μέρος του λαού, η αντίθεση στους Αδελφούς Μουσουλμάνους και την αλαζονική τους διακυβέρνηση δεν συνεπάγεται πια, αυτόματα, στήριξη του στρατιωτικού καθεστώτος, που εκμεταλλεύτηκε για ακόμα μια φορά το κίνημα, όπως είχε κάνει και το 2011. Η στήριξη ή έστω ανοχή που φάνηκε ν' απολαμβάνει το στρατιωτικό καθεστώς μετά την απομάκρυνση του Μόρσι, καταρρέει γοργά. Ήδη κομμάτια του κινήματος αποστασιοποιούνται (μέλη του Ταμαρόντ και του Ταγκαμού επιστρέφουν στους δρόμους), οι διαδηλώσεις –όχι των ισλαμιστών αλλά της νεολαίας και των εργαζομένων– έχουν ξαναρχίσει απ' τον Οκτώβριο μαζί με τις απεργίες. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, όταν τα κοινωνικά και οικονομικά ζητήματα στη χώρα παραμένουν άλυτα και η μόνη απάντηση των στρατιωτικών είναι η καταστολή. Οι διεργασίες της επανάστασης που ξεκίνησε τον Ιανουάριο του 2011 συνεχίζονται και βαθιάουν, παλεύοντας με τις αδυναμίες του κινήματος που ανέτρεψε τον Μουμπάρακ. Η οργάνωση, ο συντονισμός και η δημιουργία ενός επαναστατικού προγράμματος και κόμματος παραμένουν το ζητούμενο.

Εκλογές στο Μπαγκλαντές

Εκρυθμη παραμένει η κατάσταση στο Μπαγκλαντές μετά τις βουλευτικές εκλογές στις 5 Ιανουαρίου. Οι εκλογές, καθώς και η προεκλογική περίοδος, χαρακτηρίστηκαν ως οι πιο βίαιες και αιματηρές από την ανεξαρτησία της χώρας το 1971.

Αν και η θητεία της κυβέρνησης είχε λήξει, η πρωθυπουργός Σέιχ Χασίνα Ουαζέντ αρνούσαν να προκηρύξει νέες εκλογές. Η αντιπολίτευση κατήγγειλε την κυβέρνηση για αυταρχισμό και διαφθορά, ζητώντας την παραίτησή της και διορισμό ανεξάρτητης υπηρεσιακής κυβέρνησης, όπου δεν θα συμμετείχε μέλος κανενός κόμματος και η οποία θ' αναλάμβανε την προκήρυξη και διεξαγωγή εκλογών. Κάτω και από την πίεση της λαϊκής δυσαρέσκειας, η Ουαζέντ, προσπαθώντας ν' αποφύγει τον σκόπελο μιας υπηρεσιακής κυβέρνησης, προκήρυξε εκλογές.

Η αντιπολίτευση κατήγγειλε την κυβέρνηση ότι προσπαθεί να ελέγξει την εκλογική διαδικασία, για να εξασφαλίσει την παραμονή της στην εξουσία. Ανήγγειλε ότι δεν θα συμμετάσχει σ' αυτές και ότι θα τις μποϊκοτάρει. Μέσω των συνδικάτων που ελέγχει, οργάνωσε τριήμερες επαναλαμβανόμενες απεργίες κλείνοντας δημόσιες υπηρεσίες και σχολεία, προχωρώντας σε αποκλεισμούς δρόμων και σιδηροδρομικών σταθμών. Κάλεσε στο κλείσιμο των καταστημάτων και οργανωμένες ομάδες οπαδών της επιτίθονταν σε οπαδούς του κυβερνώντος κόμματος ή σε τυχαίους περαστικούς. Τις μέρες των εκλογών προκήρυ-

ξε 48ωρη απεργία, ενώ οι οπαδοί της επιτέθηκαν σε τουλάχιστον 400 εκλογικά τμήματα καταστρέφοντάς τα ολοσχερώς.

Απ' τη μεριά της η κυβέρνηση κατήγγειλε την αντιπολίτευση για τη δημιουργία αναταραχής και ότι προσπαθεί ν' ακυρώσει τις εκλογές προς όφελός της. Στρατιωτική δύναμη 50.000 ανδρών αναπτύχθηκε σ' όλη τη χώρα για τον περιορισμό των επεισοδίων, χωρίς όμως σημαντικά αποτελέσματα. Οι έντοπες συγκρούσεις μεταξύ στρατού, αστυνομίας, οπαδών της κυβέρνησης και αντιπολιτευόμενων ήταν καθημερινές, με δεκάδες νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες.

Η κατάσταση εντάθηκε ακόμα περισσότερο με την εντολή για κατ' οίκον περιορισμό της ηγετίδας της αντιπολίτευσης Χαλέντα Ζία και την απαγόρευση να συμμετάσχει στις εκλογές το Ισλαμικό Κόμμα. Μέλη του προσήλθησαν σε δίκη και καταδικάστηκαν σε θάνατο με την κατηγορία ότι διέπραξαν αγριότητες κατά του λαού και υπέρ του Πακιστάν κατά τη διάρκεια του πολέμου της ανεξαρτησίας.

Το αποτέλεσμα ήταν μόλις το 40% του εκλογικού σώματος να συμμετάσχει στις εκλογές. Μερικοί αναλυτές αναφέρουν ότι είναι πιθανόν να ψήφισε λιγότερο απ' το 30%. Απ' τις 300 εκλογικές περιφέρειες, εκλογές διεξήχθησαν μόλις στις 147. Οι επιθέσεις στα εκλογικά τμήματα, η παρεμπόδιση των ψηφοφόρων να προσέλθουν στις κάλπες αλλά και η απόφαση της ίδιας της κυβέρνησης να

μην διεξαχθούν εκλογές εκεί όπου κατέβαινε μόνο δικός της υποψήφιος, έριξαν τα ποσοστά της συμμετοχής και κατέστησαν τα αποτελέσματα αμφισβητούμενα. Οι ΗΠΑ, η Ευρωπαϊκή Ένωση, ο ΟΗΕ, άλλες χώρες και διεθνείς οργανισμοί αρνήθηκαν να στείλουν παρατηρητές χαρακτηρίζοντας την εκλογική διαδικασία «διάτρητη» και τις συνθήκες διεξαγωγής «ανώμαλες».

Όπως ήταν αναμενόμενο, πρώτο κόμμα αναδείχθηκε η Λαϊκή Ένωση, το κόμμα της Ουαζέντ, με ποσοστό 77% και προχώρησε στο σχηματισμό νέας κυβέρνησης. Η νέα κυβέρνηση είναι έωλη και απονομιμοποιημένη λόγω όχι τόσο του μποϊκοτάζ όσο κυρίως της δικής της στάσης – και είναι ζήτημα χρόνου προτού προκηρυχθούν νέες εκλογές.

Η αστική πολιτική σκηνή του Μπαγκλαντές τα τελευταία 22 χρόνια χαρακτηρίζεται από την εναλλαγή στην εξουσία δύο αστικών κομμάτων. Της Λαϊκής Ένωσης (Awami League), που θεωρείται «κεντροαριστερή» και έπαιξε ρόλο στον απελευθερωτικό αγώνα. Ηγέτης της και πρώτος πρόεδρος του ανεξάρτητου Μπαγκλαντές ήταν ο Σέιχ Μουτζιμπάρ Ραχμάν, πατέρας της σημερινής πρωθυπουργού. Το άλλο κόμμα είναι η Εθνική Ένωση (BNP), που θεωρείται δεξιό κόμμα και ιδρύθηκε από τον πρώην πρωθυπουργό Ζιάρ Ραχμάν, σύζυγο της σημερινής ηγετίδας του κόμματος Χαλίνα Ζία. Και οι δύο άντρες δολοφονήθηκαν.

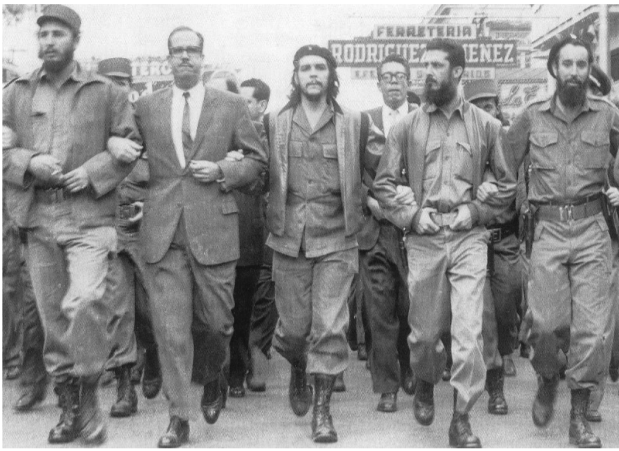
Τα δύο κόμματα εναλλάσσονται στην εξουσία και μόνο τέσσερις φορές έχουν διεξαχθεί εκλογές, ενώ συχνή είναι η παρέμβαση και κατάληψη της εξουσίας απ' τον στρα-

τό. Κάθε φορά που το ένα κόμμα βρίσκεται στην εξουσία επιτίθεται, συλλαμβάνει, βασανίζει τους οπαδούς του άλλου και καταστρέφει τις περιουσίες τους. Τα δύο κόμματα είναι βαθιά διεφθαρμένα και το ίδιο ισχύει για όλο τον κρατικό μηχανισμό, δικαστικούς, στρατό, αστυνομία. Μέλη του στενού οικογενειακού περιβάλλοντος των δύο ηγετίδων έχουν κατηγορηθεί για διαφθορά και χρηματισμό και έχουν οδηγηθεί σε δίκη.

Ωστόσο και τα δύο κόμματα είναι πολύ αδύναμα και σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να διεκδικήσουν αυτόνομα την εξουσία. Είναι αναγκασμένα να ηγούνται συνασπισμών. Ουσιαστικά αυτό που τα κρατάει στην εξουσία είναι οι ιδιαίτερες σχέσεις τους με τις ΗΠΑ και την Ευρωπαϊκή Ένωση, καθώς το Μπαγκλαντές αποτελεί τη δεύτερη κατασκευάστρια και εξαγωγό χώρα στον κόσμο έτοιμων ενδυμάτων για λογαριασμό γνωστών εταιριών των δυτικών χωρών.

Το σκηνικό βίας και φόβου είναι ως ένα βαθμό τεχνητό και λειτουργεί αποτρεπτικά ώστε οι πλατιές εργαζόμενες και λαϊκές μάζες, που ζουν στη φτώχεια και εξαθλίωση και δεν πιστεύουν ότι στα αστικά κόμματα, να μην εκφράσουν την αηδία και απόρριψη των αστικών πολιτικών έστω με την ψήφο τους και να κρατούνται στο περιθώριο της πολιτικής ζωής. Ο φόβος των νέων πολιτικών είναι δικαιολογημένος. Η νέα άνοδος των εργατικών αγώνων, με σκληρό πυρήνα τον κλάδο της κλωστοϋφαντουργίας, δείχνει ότι γίνονται σημαντικές διεργασίες στο εργατικό κίνημα της χώρας, που σύντομα μάλλον θα εκφραστούν και πολιτικά.

55 χρόνια από τη νίκη της Κουβανέζικης Επανάστασης

Την 1η του περασμένου Γενάρη συμπληρώθηκαν 55 χρόνια απ' τη νίκη της κουβανέζικης επανάστασης, της πρώτης νικηφόρας σοσιαλιστικής επανάστασης στο δυτικό ημισφαίριο.

Η Κούβα, μετά από τέσσερις αιώνες ισπανικής κυριαρχίας, πέρασε στον έλεγχο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού το 1898, μετά τον ισπανοαμερικανικό πόλεμο. Ως το 1959, οι αμερικανικές πολυεθνικές έλεγχαν σχεδόν το σύνολο του πλούτου της χώρας αλλά και τα τρία τέταρτα των πιο εύφορων εκτάσεων. Καθώς βρίσκεται σε ελάχιστη απόσταση απ' τις ακτές της Φλόριντα, το νησί είχε μετατραπεί σε προνομιακό πεδίο δράσης της αμερικάνικης μαφίας και η πρωτεύουσα Αβάνα κατακλυζόταν από καζίνο και οίκους ανοχής. Η οικονομία ήταν σχεδόν αποκλειστικά αγροτική, με τεράστια εξάρτηση απ' τις εξαγωγές ζάχαρης. Το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού ζούσε κάτω από άθλιες συνθήκες, που συνδυάζονταν με πολύ μεγάλα ποσοστά αναλφαβητισμού.

Η επιβολή στρατιωτικών δικτατοριών ήταν ο κανόνας στην πολιτική ζωή της Κούβας, ειδικά όταν η απόλυτη κυριαρχία των ΗΠΑ μπορούσε να αμφισβητηθεί. Το 1952, ο στρατηγός Μπατίστα κατέλαβε την εξουσία με πραξικόπημα. Στις 26 Ιουλίου 1953, μια μικρή ομάδα νέων, προερχόμενων κυρίως από αστικά στρώματα, επιτέθηκε στον στρατώνα της Μονκάδα. Η επιχείρηση απέτυχε και ο ηγέτης της, ο νεαρός δικηγόρος Φιντέλ Κάστρο, καταδικάστηκε σε πολυετή φυλάκιση. Μετά όμως από έντονες λαϊκές κινητοποιήσεις, η δικτατορία αναγκάστηκε να τον αποφυλακίσει και να τον εξορίσει στο Μεξικό. Εκεί ο Κάστρο δημιούργησε το αστικό αντιδικτατορικό «Κίνημα της 26ης Ιουλίου» και γνώρισε τον Ερνέστο «Τσε» Γκεβάρα. Στα τέλη του 1956, ο Κάστρο και ο Γκεβάρα με περίπου 80 αποφασισμένους αγωνιστές αποβιβάστηκαν στις ακτές της Κούβας με το θρυλικό πλοιάριο «Γκράνμα». Ελάχιστοι όμως κατάφεραν να επιζήσουν από τις επιθέσεις του στρατού του Μπατίστα και κατέφυγαν στα βουνά της Σιέρα Μαέστρα. Παρά τις τρομερές αντιξοότητες, πέτυχαν σταδιακά να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των φτωχών αγροτών και η αρχικά ασήμαντη αντάρτικη ομάδα ενισχυόταν συνεχώς. Ο ανταρτοπόλεμος τροφοδοτούνταν από το δίκαιο μίσος των εξαθλιωμένων μαζών ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση και έφερνε σε όλο και πιο δύσκολη θέση το καθεστώς. Στα τέλη του 1959, η χούντα του Μπατίστα βρισκόταν πλέον σε αποσύνθεση. Η αστική αντίδραση έπαιξε το τελευταίο της χαρτί, σχεδιάζοντας ένα νέο πραξικόπημα. Ωστόσο, οι αντάρτες είχαν πλέον καταφέρει να συνδεθούν με το εργατικό κίνημα στις πόλεις και μια γενική απεργία παρέλυσε τη χώρα, ακυρώνοντας κάθε αντιδραστικό σχέδιο και οδηγώντας το καθεστώς σε πλήρη κατάρρευση. Η στρατιωτική νίκη της επανάστασης ολοκληρώθηκε με την είσοδο του αντάρτικου στρατού στην Αβάνα την Πρωτοχρονιά του 1959.

Η κουβανέζικη επανάσταση ξεκίνησε με αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα και με βασικές επιδιώξεις την εθνική ανεξαρτησία από τις ΗΠΑ και τη διανομή της γης στους αγρότες. Μάλιστα στην πρώτη κυβέρνηση

Βλάντιμιρ Ίλιτς: 90 χρόνια από το

Ενενήντα και ενενήντα πέντε χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τον θάνατο και τη δολοφονία αντίστοιχα τριών σπουδαίων προσωπικοτήτων του κινήματος του προλεταριάτου. Η Ρόζα Λούξεμπουργκ και ο Καρλ Λήμπκνεχτ δολοφονούνται στις 15 Ιανουαρίου 1919 και ο Λένιν πεθαίνει στις 21 Ιανουαρίου 1924. Η ζωή και το έργο τους σηματοδοτούν την ανέλιξη του επαναστατικού μαρξιστικού κινήματος από την πρώιμη σοσιαλδημοκρατική περίοδο στον μπολσεβικισμό, στην πολιτική πρακτική της κατάληψης της εξουσίας.

Όπως γράφει η Λούξεμπουργκ στο έργο της για την Ρώσικη Επανάσταση, όπου ασκεί αυστηρή και μερικώς άστοχη κριτική στους Μπολσεβίκους, στον Λένιν και τον Τρότσκι ανήκει «η αιώνια τιμή» ότι κατέκτησαν πρώτη φορά την εξουσία. Η Λούξεμπουργκ και ο Λήμπκνεχτ από την άλλη μεριά,

όχι μόνο ήταν οι επικεφαλής του γερμανικού Κ.Κ., που γεννήθηκε με το όπλο στο χέρι, αλλά η Λούξεμπουργκ ειδικά αισθάνθηκε, «με κάθε ίνα της ύπαρξής» της, ότι η εποχή του ιμπεριαλισμού απαιτούσε το πρόγραμμα των εργατικών μαρξιστικών κομμάτων να προετοιμάζει τους εργαζόμενους για τη σοσιαλιστική επανάσταση και πολέμησε για να αλλάξει τακτική και πρόγραμμα το γερμανικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα (Σ.Κ.Γ.). Όπως φώναζε στο συνέδριο της Ιένας το 1905 «...η στιγμή έφτασε... Η στιγμή που η εξέλιξη γίνεται επανάσταση! Έχουμε τη Ρώσικη Επανάσταση μπροστά στα μάτια μας. Θα ήμασταν τρελοί εάν δεν μαθαίναμε κάτι από αυτό».

Οι προσπάθειές της όμως έπεσαν στο κενό, καθώς ήδη το Σ.Κ.Γ. είχε πάρει τον δρόμο του γραφειοκρατικού και ρεφορμιστικού εκφυλισμού, ώστε τον Αύγουστο του 1914 να δηλώνει σε μία από τις εφημερίδες του τα εξής φρικώδη: «Ο πόλεμος θα δείξει πόσο τρομερά έχει βελτιωθεί το ανθρώπινο υλικό από την διαπαιδαγώγηση στα συνδικάτα, πόσο καλά η δραστηριότητά τους θα βοηθήσει το έθνος σ' αυτές τις στιγμές της μεγάλης ανάγκης. [...] Αυτός θα είναι ο θρίαμβος των στελεχών των συνδικάτων». Το μόνο που μπορεί να καταλογιστεί στην Λούξεμπουργκ είναι ότι δεν αντιλήφθηκε έγκαιρα τη σημασία της προετοιμασίας μιας επαναστατικής φράξιας στο εσωτερικό του Σ.Κ.Γ., ενός προπλάσματος νέου εργατικού κόμματος, από δοκιμασμένα και έμπειρα στελέχη. Η ίδρυση του Κ.Κ.Γ. έγινε έτσι χω-

που σχημάτισε ο Κάστρο συμμετείχαν και αρκετές αστικές δυνάμεις και προσωπικότητες. Τελικά όμως και στην περίπτωση της Κούβας επιβεβαιώθηκε η θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης του Τρότσκι: ακόμα και τα πιο στοιχειώδη μέτρα στην κατεύθυνση της αγροτικής μεταρρύθμισης, της απεξάρτησης από τις ξένες εταιρίες και της βελτίωσης του βιοτικού και μορφωτικού επιπέδου των φτωχών λαϊκών μαζών ήταν αδύνατο να υλοποιηθούν χωρίς σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό αλλά και την εγχώρια αστική τάξη. Κάτω και από την πίεση των συνθηκών και των διεκδικήσεων των εργατών και αγροτών, η ηγεσία των Κάστρο και Γκεβάρα αποδείχθηκε αρκετά ικανή και αποφασισμένη ώστε να ολοκληρώσει τις ριζοσπαστικές ρήξεις που απαιτούσε η κατάσταση και τελικά να διαμορφώσει το σοσιαλιστικό χαρακτήρα της επανάστασης με τη δημιουργία ενός εργατικού κράτους στην Κούβα. Η διαδικασία αυτή είχε ολοκληρωθεί στις γενικές της γραμμές μέχρι το 1962, με βασικό άξονα την εθνικοποίηση της γης, του τραπεζικού συστήματος και των μεγάλων επιχειρήσεων και τη λειτουργία τους με γνώμονα την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών. Η απόπειρα των ΗΠΑ ν' ανατρέψουν το επαναστατικό καθεστώς με την επέμβαση του Κόλπου των Χοίρων απέτυχε οικτρά.

Η αρχική ορμή της επανάστασης ανακόπηκε από δύο αρνητικούς εξωτερικούς παράγοντες. Πρώτον, το ασφυκτικό εμπάργκο που επέβαλε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός καθιστούσε αναπόφευκτη τη σχεδόν ολοκληρωτική εξάρ-

τηση της κουβανέζικης οικονομίας απ' τη σταλινική γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ, καθώς αυτή ήταν η μοναδική σίγουρη αγορά για τα αγροτικά προϊόντα της Κούβας και πηγή φθηνού πετρελαίου και βιομηχανικών προϊόντων. Αυτή η εξάρτηση εκδηλώθηκε π.χ. με τους χειρισμούς της ΕΣΣΔ στην κρίση των πυραύλων με τις ΗΠΑ ή με την στήριξη της καστρικής ηγεσίας (ο Γκεβάρα, που είχε αρχίσει να διαφοροποιείται έντονα απ' την σταλινική γραφειοκρατία, είχε στο μεταξύ σκοτωθεί στη Βολιβία) στην καταστολή της Άνοιξης της Πράγας το 1968 απ' τους σταλινικούς. Δεύτερον, παρότι η κουβανέζικη επανάσταση έδωσε τεράστια ώθηση στους αγώνες των λαών της Λατινικής Αμερικής, δεν υπήρξε άλλη νικηφόρα σοσιαλιστική επανάσταση (με εξαίρεση τη Νικαράγουα το 1979), με αποτέλεσμα την απομόνωση του νεαρού εργατικού κράτους. Οι δύσκολες αντικειμενικές συνθήκες, σε συνδυασμό με το ότι η επανάσταση δεν βασίστηκε στη μαζική κινητοποίηση και αυτοοργάνωση της εργατικής τάξης αλλά σ' ένα αγροτικό αντάρτικο, ευνόησαν την ανάπτυξη γραφειοκρατικών παραμορφώσεων. Ωστόσο, τα γραφειοκρατικά φαινόμενα εκδηλώθηκαν σε σαφώς μικρότερο βαθμό απ' ό,τι στη Σοβιετική Ένωση, την Ανατολική Ευρώπη, την Κίνα. Το επίπεδο των δημοκρατικών ελευθεριών και οι θεσμοί λαϊκής συμμετοχής δεν είχαν καμία σχέση με τα ισχύοντα στις σταλινικές δικτατορίες, ενώ η ποιότητα των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικών υπηρεσιών της Κούβας ήταν ανώτερη απ' ό,τι σε οποιοδήποτε άλλο κράτος

της Λατινικής Αμερικής. Παράλληλα, η εξωτερική της πολιτική χαρακτηριζόταν από έναν έμπρακτο διεθνισμό. Πέρα από τους μαχητές που ακολούθησαν τον Τσε Γκεβάρα στο Κογκό και τη Βολιβία, η Κούβα βοήθησε με στρατό και εφόδια τον αγώνα του λαού της Αγκόλας, αρχικά ενάντια στην πορτογαλική αποικιακή κατοχή και στη συνέχεια ενάντια σ' ένα αντιδραστικό αντάρτικο που ενισχυόταν από τους ιμπεριαλιστές. Επιπλέον, βρέθηκε στην πρωτοπορία του αγώνα για τη διαγραφή των χρεών των χωρών του Τρίτου Κόσμου.

Μετά την κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων, η Κούβα δοκιμάστηκε πολύ σκληρά. Εκείνη την περίοδο αποδείχθηκαν οι γερές βάσεις της επανάστασης, καθώς η αποσύνθεσή της θα ήταν βέβαιη χωρίς τη λαϊκή στήριξη. Στα χρόνια που ακολούθησαν, η Κούβα συνέχισε να οικοδομεί δεσμούς με τις προοδευτικές κυβερνήσεις που αναδείχθηκαν στη Λατινική Αμερική (Βενεζουέλα, Βολιβία, Εκουαδόρ κ.α.). Όμως τελευταία, ιδιαίτερα μετά την αποχώρηση του Κάστρο και την ανάληψη της εξουσίας απ' τον αδελφό του Ραούλ, εφαρμόζονται πλήθος αντιδραστικών «μεταρρυθμίσεων»: παραχώρηση προνομίων σε ξένες εταιρίες, ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων. Ο δρόμος της γραφειοκρατίας του κουβανέζικου ΚΚ οδηγεί γοργά στην παλινόρθωση του καπιταλισμού, που μόνο η μαζική αγωνιστική αφύπνιση της εργατικής τάξης και μια νέα διεθνής επαναστατική άνοδος μπορούν ν' αποτρέψουν.

■ Πάννης Χαλάς

Το θάνατο ενός μεγάλου επαναστάτη

ρίς επαρκή προετοιμασία, μέσα στον επαναστατικό πυρετό του γερμανικού προλεταριάτου, τον Δεκέμβρη του 1918. Προχώρησε, μόλις ένα μήνα μετά την ίδρυσή του, σε αυτοκαταστροφική εξέγερση. Η Λούξεμπουργκ, αν και αντιτάχθηκε στην εξέγερση ως πρόωγη, δεν κατάφερε να την εμποδίσει. Η κυβέρνηση των σοσιαλδημοκρατών Σάιντεμαν και Έμπερτ, αφού συνέτριψε την εξέγερση, συνέλαβε και δολοφόνησε τους Λούξεμπουργκ και Λήμπκνεχτ στις 15 Ιανουαρίου 1919.

Ο Λένιν ξεκίνησε τον βίο του στο επαναστατικό κίνημα από νεαρή ηλικία, υφιστάμενος πολλαπλές διώξεις, φυλακίσεις και εξορίες από το τσαρικό καθεστώς, έχοντας πρωταγωνιστικό ρόλο στην ανάπτυξη και ενοποίηση των μαρξιστικών ομάδων στη Ρωσία. Ήταν ο αρχιτέκτονας της Ρώσικης Επανάστασης του 1917 και συνέβαλε όσο λίγοι στην ανάπτυξη του μαρξιστικής σκέψης και πολιτικής. Μια εντελώς συνοπτική απεικόνιση της συνεισφοράς του θα περιλάμβανε, πρώτον, ότι έθεσε τις βάσεις για τον πρότυπο τρόπο πολιτικής οργάνωσης του προλεταριάτου, με το εμβληματικό έργο του «Τι να κάνουμε», όπου εξήγησε το προτσές ανάπτυξης της σοσιαλιστικής συνείδησης των εργαζομένων. Το έργο αυτό προηγείται του ιστορικού δεύτερου συνεδρίου του RSDLP (Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Ρωσίας), στο οποίο επικράτησαν οι Μπολσεβίκοι υπό την ηγεσία του. Δεύτερον, υπήρξε ο πρώτος μαρξιστής που με έναν ολοκληρωμένο τρόπο κατανόησε το πέρασμα του καπιταλισμού στο στάδιο του ιμπεριαλισμού, την «εποχή πολέμων, επαναστάσεων και αντεπα-

ναστάσεων», καταδεικνύοντας έτσι τον ιστορικά επίκαιρο χαρακτήρα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Τρίτον, επέδρασε καθοριστικά στη διαμόρφωση μιας ορθής στάσης έναντι του αστικού κράτους, καταρρίπτοντας τις ολέθριες αντιλήψεις της Β' Διεθνούς περί «ουδέτερου» κράτους. Με το έργο του «Κράτος και επανάσταση» έριξε το σύνθημα του τσακίσματος του αστικού κράτους, ανοίγοντας τον δρόμο για την εργατική εξουσία. Τέταρτον, υπήρξε συνιδρυτής της Τρίτης Διεθνούς, που έσωσε το ατιμασμένο από τη σοσιαλδημοκρατία όνομα του σοσιαλισμού, οδήγησε στην ίδρυση πολλών δεκάδων κομμουνιστικών κομμάτων σε όλο τον πλανήτη, εμπλούτισε με τα τέσσερα πρώτα συνέδριά της την επαναστατική θεωρία.

Τίποτα παραπάνω δεν μπορεί να γραφτεί για τον Λένιν, εάν δεν καταρρίψουμε τον μύθο του «αλάνθαστου» Λένιν, που χειροτέχνησε η σταλινική γραφειοκρατία, μετατρέποντας έναν ιδιοφυή και ακούραστο μαρξιστή επαναστάτη σε καρικατούρα «επί της γης προφήτη». Το έργο του Λένιν μετατράπηκε σε ασυνάρτητα τσιτάτα και ρήσεις και χρησιμοποιήθηκε όπως τα ευαγγέλια από τη βυζαντινή εκκλησία στις δογματικές συνόδους της. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τον μύθο αυτό, γιατί η ψυχολογία της προσωπολατρίας πρέπει να είναι ξένη στο εργατικό κίνημα, αλλά και γιατί αυτή η μούμια που παρουσιάζουν οι σταλινικοί αντί του Λένιν δυσχεραίνει κάθε προσπάθεια αξιοποίησης του έργου του από τους επαναστάτες σήμερα.

Εξάλλου, η παγκόσμια επανάσταση πολλακίς άνοι-

ξε τον δρόμο της και θριάμβευσε παρά τα ενδεχόμενα λάθη της ηγεσίας της. Η εσφαλμένη εκτίμηση του Λένιν για τον χαρακτήρα των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, που έφτασε έως το σημείο να αμφισβητήσει ως προβοκάτσια του γερμανικού ιμπεριαλισμού το φύλλο της εφημερίδας «Vorwärts», στο οποίο η διακήρυξη του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος ανακοίνωνε τη στήριξη του στους γερμανούς ιμπεριαλιστές στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, παρότι γιγάντιο λάθος, καθώς του διέφυγε ότι η φύση μιας ασήμαντης φράξιας ενός ασήμαντου κόμματος, αλλά η φύση μιας ολόκληρης Διεθνούς, δεν μπορεί να ισοσκελίσει το τεράστιο ενεργητικό του. Επίσης, η φόρμουλα της «δημοκρατικής δικτατορίας του προλεταριάτου και της αγροτιάς», που ο Λένιν επεξεργάστηκε μετά την επανάσταση του 1905, ακαθόριστη όπως ήταν, δεν θα οδηγούσε το ρώσικο προλεταριάτο στην εξουσία, εάν δεν την αντικαθιστούσε ουσιαστικά με το πρόγραμμα του Τρότσκι. Όμως την ηγεσία του προλεταριάτου, όπως και το ίδιο το προλεταριάτο, δεν μπορούμε να το κρίνουμε από το αν βγήκε έτοιμο όπως η Αθηνά από το κεφάλι του Δία, αλλά από το αν είναι σε θέση να παραδέχεται γρήγορα τα λάθη, να κριτικάρει την πορεία του και να επανεξετάζει κάθε στιγμή το μέλλον του κινήματός του.

Η ζωή και το έργο του Λένιν, της Ρόζα Λούξεμπουργκ και του Λήμπκνεχτ οφείλουν να αποτελέσουν οδηγό για τους νέους επαναστάτες μαρξιστές και για τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος, με την ατλαντεύτη αφοσίωσή τους στην υπόθεση της σοσιαλιστικής χειραφέτησης, την επιμονή τους στην επαναστατική προοπτική, την ακατάβλητη προσπάθεια να εξηγήσουν τον κόσμο για να τον αλλάξουν.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Η προδοτική Συμφωνία της Βάρκιζας

Η Συμφωνία της Βάρκιζας (12 Φλεβάρη 1945) μεταξύ του ΕΑΜ (υπό τον απόλυτο έλεγχο του ΚΚΕ) και της κυβέρνησης Πλαστήρα, αποτέλεσε μια ανεξίτηλη ιστορική προδοσία. Ο ΕΛΑΣ παρέδιδε τα όπλα και διαλύταν άνευ όρων, ενώ ως «αντάλλαγμα» η ηγεσία του ΚΚΕ εξασφάλισε αμνηστία για τον εαυτό της. Η συμφωνία δεν ήταν ένα «λάθος» της στιγμής, ούτε προήλθε από «προσωπικές αδυναμίες» ηγετών του ΚΚΕ ή εξωτερικές πιέσεις. Ήταν η λογική κατάληξη της λαϊκομετωπικής πολιτικής του ΚΚΕ από το 1934 (6^η Ολομέλεια, εγκατάλειψη της σοσιαλιστικής επανάστασης για μια «αστικοδημοκρατική επανάσταση»), παρότι το ΕΑΜικό κίνημα αντίστασης μετά την αποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων κατοχής είχε κυριαρχήσει σ' όλη τη χώρα.

Η τριπλή κατοχή της Ελλάδας (από Γερμανία, Ιταλία, Βουλγαρία) είχε οδηγήσει τις μάζες κάτω από καθεστώς ανέχειας, πείνας, τρομοκρατίας. Έτσι μαζικοποιήθηκε το αντιστασιακό κίνημα. Επικεφαλής τέθηκε το ΚΚΕ, βοηθούμενο απ' τη ριζοσπαστικοποίηση, τα αντιιμπεριαλιστικά, φιλοσοβιετικά και αντικαπιταλιστικά αισθήματα των μαζών. Η συντριβή των Ναζί στην ΕΣΣΔ, η συνθηκολόγηση της Ιταλίας, η είσοδος του ΕΛΑΣ (αριθμούσε 150 χιλ. τακτικούς μαχητές) στη Θεσσαλονίκη, η νίκη των παρτιζάνων σε Γιουγκοσλαβία και Αλβανία, η προέλαση των Σοβιετικών στην Ανατολική Ευρώπη, δημιουργούσαν ιδανικές συνθήκες μετά την απελευθέρωση για την κατάληψη της εξουσίας στην Αθήνα.

Ωστόσο, το ΚΚΕ δεν είχε κανένα τέτοιο σχέδιο, αλλά μια πολιτική ταξικής συνεργασίας, συνθηκολόγησης με την ελληνική αστική τάξη και τον βρετανικό ιμπεριαλισμό και βέβαια πλήρους υποταγής στα συμφέ-

ροντα της σταλινικής γραφειοκρατίας της ΕΣΣΔ, που είχε συμφωνήσει με τους «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές στη Πάλτα για το μοίρασμα του κόσμου σε σφαίρες επιρροής.

Ήδη από το 1934, το ΚΚΕ, έχοντας εκαθάρσει τους αντιπολιτευόμενους απ' τις γραμμές του, έφραξε και απ' αυτή την πλευρά τη δυνατότητα για μια νικηφόρα επανάσταση στην Ελλάδα. Όλα του τα ηγετικά στελέχη την περίοδο της Αντίστασης είχαν διαπαιδαγωγηθεί θεωρητικά και πολιτικά για μια δεκαετία πάνω στην πολιτική της ταξικής συνεργασίας με το «προοδευτικό-δημοκρατικό» κομμάτι της ελληνικής αστικής τάξης, που υποτίθεται είχε σκοπό τη διεξαγωγή μιας αστικοδημοκρατικής επανάστασης ενάντια στη ντόπια συντηρητική «αντίδραση», τα (φανταστικά) «φεουδαρχικά κατάλοιπα», τα ξένα μονοπώλια που δεν άφηναν τον ελληνικό καπιταλισμό να αναπτυχθεί.

Επιπλέον, η σταλινική γραφειοκρατία της ΕΣΣΔ επεδίωκε με κάθε τρόπο την αποφυγή νέων σοσιαλιστικών επαναστάσεων σε διεθνές επίπεδο, για να μην διαταραχτούν οι εκάστοτε συμφωνίες της με τις ιμπεριαλιστικές μπουρζουαζίες αλλά κυρίως απ' το φόβο της αφύπνισης των μαζών της ΕΣΣΔ στην κατεύθυνση της πολιτικής επανάστασης. Έτσι, η πολιτική της ΕΣΣΔ προσπαθούσε με κάθε τρόπο να αποφύγει μια σοσιαλιστική επανάσταση στην Ελλάδα και τα Βαλκάνια, όσο και στη δυτική Ευρώπη (Ισπανική Επανάσταση 1936, Γαλλία και Ιταλία 1944-45).

Ωστόσο, η προδοσία της ελληνικής επανάστασης βαραίνει κύρια το ίδιο το ΚΚΕ, που δεν προετοίμασε το ελληνικό προλεταριάτο και τους συμμάχους του. Θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε την πολιτική του ΚΚΕ: Πρώτον, στην προσπάθεια αναγνώρισης του

ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και υποστηρίξης του απ' τον ιμπεριαλισμό, δεύτερον, στο άνοιγμα διαύλου επικοινωνίας με την εξόριστη κυβέρνηση στο Κάιρο, για τη συγκρότηση «κυβέρνησης εθνικής ενότητας», τρίτον στην προκήρυξη εκλογών - και τέλος στην ανασυγκρότηση του αστικού μηχανισμού στην Ελλάδα, με τη μορφή αβασίλευτης δημοκρατίας μέσω δημοψηφίσματος. Αυτή η πολιτική ταξικής συνεργασίας και υποταγής, και όχι κάποια «λάθη», «αντικειμενικές καταστάσεις» ή «εξωτερικοί παράγοντες» έφεραν την βρετανική επέμβαση και χαντάκωσαν τις δυνατότητες για τη νίκη της ελληνικής επανάστασης.

Η πολιτική αυτή είχε ήδη οδηγήσει στην υπογραφή των συμφωνιών της Πλάκας, του Καΐρου, του Λιβάνου και της Καζέρτας. Μ' αυτές τις συμφωνίες, ο βρετανικός ιμπεριαλισμός και η ελληνική αστική τάξη εκμεταλλεύτηκαν την πολιτική του ΚΚΕ και παρέλυσαν το ελληνικό κίνημα, με τελικό στόχο τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, την ανάκτηση της εξουσίας, τη σταθεροποίηση του καπιταλισμού και την επιστροφή του βασιλιά (το αρχικό πρόγραμμα του ΕΑΜ δεν αναφερόταν στην πτώση της μοναρχίας).

Με τη συμφωνία του Λιβάνου (17-20 Μαΐου 1944), ο ΕΛΑΣ έμπαινε υπό την ηγεσία της «ενιαίας κυβερνήσεως», το ΕΑΜ δεχόταν να συντονίζει τις ενέργειές του μ' αυτές των Άγγλων, ενώ καταδικαζόταν η «τρομοκρατία στην ύπαιθρο». Με τη συμφωνία της Καζέρτας (26 Σεπτεμβρίου 1944), ο ΕΛΑΣ τίθονταν υπό την ηγεσία της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας και, μέσω αυτής, του βρετανού αξιωματικού Σκόμπι, δεσμευ-

▲ Η συγκλονιστική στιγμή της παράδοσης των όπλων από τους δακρυσιμένους αντάρτες

όταν ότι δεν θα προέβαινε σε καμία ενέργεια στην Αθήνα, παρά μόνο αν αυτή ήταν αποφασισμένη προηγουμένως απ' τους Άγγλους. Σε αντάλλαγμα, το ΚΚΕ-ΕΑΜ έλαβε 4 υπουργεία στην κυβέρνηση Παπανδρέου, μετέπειτα σφαγέα των Δεκεμβριανών.

Έπειτα απ' αυτές τις συμφωνίες, οι Άγγλοι έβαλαν μπροστά το σχέδιο ένοπλου τσακίσματος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Ακόμα και όταν ξεκίνησε ανοιχτά η επίθεσή τους, το Δεκέμβρη του 1944, το ΚΚΕ δεν έδωσε μάχη για την κατάληψη της εξουσίας, δίνοντας εντολή στις τακτικές δυνάμεις του ΕΛΑΣ να παραμείνουν μακριά απ' την πρωτεύουσα και στέλνοντας τον Άρη Βελουχιώτη στην Ηπειρό. Σταδιακά οι Άγγλοι επικράτησαν, με τη βοήθεια των ντόπιων χιτών και ταγματασφαλιτών. Μετά την ήττα του Δεκεμβρη, η Βάρκιζα ολοκλήρωσε την προδοσία της ελληνικής επανάστασης και εγκαινίασε (παρά τις προσπάθειες των λαϊκών μαζών με τη συγκρότηση του ΔΣΕ, με τον οποίο ακολουθήθηκε παρόμοια καταστροφική πολιτική), μια περίοδο τρομερής αντεπανάστασης.

■ Βασίλης Ζόγκας

Τουρκία

Ενδοαστική σύγκρουση υπό την απειλή ανόδου του κινήματος

■ Κώστας Δικαίος

Η κρίση του κρατικού μηχανισμού και του κυβερνώντος Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΡ) στην Τουρκία, αν και πυροδοτήθηκε από αποκαλύψεις σκανδάλων (απ' τους ίδιους εισαγγελείς που αποκάλυψαν την παρακρατική οργάνωση Εργκένεκον, πλήττοντας το κεμαλικό «βαθύ κράτος»), βρίσκεται σε έμμεση σχέση με την εξέγερση του Πάρκου Γκεζί. Η εξέγερση, εκτός από ριζοσπαστικοποίηση, έφερε και όξυνση της αντιπαλότητας στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης, κάνοντας μαλλιά κουβάρια κυβέρνηση, δικαιοσύνη, αστυνομία, στρατό, μυστικές υπηρεσίες, κομμάτια του κεφαλαίου.

Τα σκάνδαλα έφεραν στο φως την καταπάτηση της δημόσιας περιουσίας, την καταστροφή του περιβάλλοντος, δωροδοκίες και απίστευτη διαφθορά. Τουλάχιστον τρεις υπουργοί μαζί με τους γιους τους εμπλέκονται στα σκάνδαλα της «ανάπτυξης» της Ισταμπούλ (π.χ. στο Γκεζί θα χτιζόνταν τεράστια πολυκαταστήματα). Ο επιχειρηματίας Αράογλου, φίλος του Ερντογάν, κέρδισε δις απ' την πώληση σε Άραβες μιας ολόκληρης ιδιωτικής πόλης 4.417 πολυτελών στούντιο σε συγκρότημα από 24 ουρανοξύστες με θέα το Βόσπορο, αφού όμως πρώτα δωροδόκησε για να βγουν ειδικοί νόμοι υπέρ της «επιχειρηματικής δραστηριότητάς» του. Υπάρχουν πάμπολλες παρόμοιες καταγγελίες, σε κάποιες φέρεται εμπλεκόμενος ο ίδιος ο Ερντογάν.

Ο Ερντογάν, ιδιαίτερα μετά την τρίτη διαδοχική εκλογική του νίκη το 2011 (μάλιστα με αυξημένο ποσοστό) και την επικράτησή του σε βάρος της παλιάς κεμαλικής ελίτ, στηριγμένης στο στρατό (χτυπήθηκε με τις καταδίκες στις υποθέσεις Εργκένεκον και Βαριοπούλα), έκανε βαθιές οικονομικές τομές. Μαζικές ιδιωτικοποιήσεις, μεγάλα δημόσια έργα με χρηματοδότηση και του ιδιωτικού τομέα, αυστηρή νομισματική πολιτική για την προσέγγιση ξένων επενδυτών, αναδιανομή της πίτας με τη δημιουργία μιας νέας ελίτ, σχετική αποστρατιωτικοποίηση (όπου βρήκε συμμάχους και στην Αριστερά και τους Κούρδους), κατοχύρωση των δικαιωμάτων των συνωνικών μουσουλμάνων. Καθώς η οικονο-

μία φαινόταν να προχωράει, προχώρησε σε μαζικές προσλήψεις δημοσίων υπαλλήλων (από 800 χιλ. στα 2 εκ. σε 10 χρόνια), στήριξε τις εργολαβικές εταιρίες που ευημερούν με κρατικές αναθέσεις. Ο αριθμός των εκατομμυριούχων αυξήθηκε κατά 10.000 μόνο σε μια χρονιά. Απ' τους δημόσιους διαγωνισμούς αποκλείστηκαν επιχειρηματίες προσκείμενοι σε αντίπαλες παρατάξεις, ενώ τέθηκαν υπό κρατικό έλεγχο εταιρίες πολιτικών αντιπάλων του και μεταπωλήθηκαν σε «δικούς του».

Η νεοφιλελεύθερη «ανάπτυξη», παρά το ανέβασμα του βιοτικού επιπέδου (εξού και η σημαντική λαϊκή στήριξη στον Ερντογάν), έφερε και σκάνδαλα κάθε είδους. Οι εισαγγελείς απλά επέλεξαν τη στιγμή να τα βγάλουν στη φόρα για να πλήξουν τον Ερντογάν.

Τα σκάνδαλα δεν είναι μόνο οικονομικά. Υπουργός κατηγορήθηκε ότι πήρε 1,5 εκ. δολ. από αζερο-ιρανό επιχειρηματία για την εξαγωγή χρυσού στο Ιράν με αντάλλαγμα πετρέλαιο, παρακάμπτοντας το εμπάργκο κατά της Τεχεράνης – και ότι ξέπλυνε 87 δις δολ. μέσω της κρατικής τράπεζας Halk, της οποίας ο Γενικός Διευθυντής συνελήφθη και στο σπίτι του βρέθηκαν 4,5 εκ. δολ. μέσα σε κουτιά παπουτσιών! Ο γιος του Ερντογάν φέρεται να σχετίζεται με σαουδάραβα επιχειρηματία, που συμπεριλαμβάνεται στη λίστα των ΗΠΑ με υποστηρικτές της Αλ Κάιντα. Σε έλεγχους βρέθηκε φορτηγό που μετέφερε όπλα στη Συρία και που «απελευθέρωσε» η κρατική υπηρεσία πληροφοριών ΜΙΤ (ελέγχεται απόλυτα απ' τον Ερντογάν). Τον Ιανουάριο, η αστυνομία έκανε επιδρομές σε έξι πόλεις με στόχο την Αλ Κάιντα και τρομοκρατικά δίκτυα που δρουν στη Συρία. Στην πόλη Κιλίς, χτύπησε το κέντρο διανομής βοήθειας προς τη Συρία, που λειτουργεί η οργάνωση ΙΗΗ (η μεγαλύτερη τουρκική ΜΚΟ και απ' τις μεγαλύτερες διεθνώς) μαζί με την Ερυθρά Ημισέληνο του Κατάρ. Η ΙΗΗ πρόσφατα χαρακτηρίστηκε απ' το Ισραήλ ως «μεγάλος κίνδυνος». Με λίγα λόγια, στο στόχαστρο έχει μπει και η εξωτερική πολιτική του Ερντογάν.

Η μετατόπιση του παγκόσμιου κέντρου βάρους προς την Ανατολή αναβαθμίζει την Τουρκία και ο Ερντογάν κι-

νείται συχνά με τάσεις αυτονομίας απέναντι στις ΗΠΑ. Στήριξη των σουνιτών σε Συρία και Ιράκ (συμφωνία με τους Κούρδους του Ιράκ για πετρέλαιο, παρακάμπτοντας την κεντρική κυβέρνηση) και των Αδελφών Μουσουλμάνων στην Αίγυπτο, σπάσιμο του εμπάργκο στο Ιράν, διαμάχη με το Ισραήλ, απειλές για στροφή προς τις Κίνα και Ρωσία, διαιρούν την άρχουσα τάξη και εξοργίζουν τις ΗΠΑ! Οι αντίπαλες αστικές μερίδες επιστρατεύουν τα ερείσματά τους στο κράτος, αποδεικνύοντας ότι ο «εκδημοκρατισμός» υπήρξε πολύ περιορισμένος.

Αν όμως η παλιά κεμαλική ελίτ έχει υποστεί ισχυρά πλήγματα, ποιος είναι ο αντίπαλος του Ερντογάν; Πρόκειται για ενδοϊσλαμικό εμφύλιο. Ο δισεκατομμυριούχος ιμάμης Γκιουλέν, αυτοεξόριστος στις ΗΠΑ, έλεγε απ' το 1999 (όταν οι κεμαλιστές τον υποχρέωσαν σε εξορία): «Να κινηθούμε στις αρτηρίες του συστήματος, χωρίς να μας προσέξουν, μέχρι να φτάσουμε στα κέντρα εξουσίας!». Το δίκτυο Χιζμέτ (Υπηρεσία), που έχει φτιάξει, ελέγχει τράπεζες, εφημερίδες, ξενοδοχεία, 500 ισλαμικά σχολεία σε Κεντρική Ασία και Βαλκάνια (ακόμα και στις ΗΠΑ). Οι απόφοιτοί τους στελεχώνουν τον τουρκικό κρατικό μηχανισμό, ιδιαίτερα την αστυνομία και το δικαστικό σώμα. Ο Γκιουλέν είναι πρώην πνευματικός καθοδηγητής του Ερντογάν και στήριξε ενεργά το ΑΚΡ. Απ' τη δεκαετία του 1970, το Χιζμέτ απέκτησε μεγάλη επιρροή στην Τουρκία χιζόντας μια αυτοκρατορία συνολικής αξίας άνω των 25 δις Ευρώ.

Ωστόσο, ο Γκιουλέν διαφέρει απ' τον Ερντογάν: πρόκειται στο μυστικιστικό Ισλάμ και προσβεί τον εξισλαμισμό μέσω της εκπαίδευσης αντί για ενέργειες «απ' τα πάνω», εμφανιζόμενος ως ένα μετριοπαθές Ισλάμ. Απ' τους πρώτους καταδίκασε τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, ενώ απ' το 2010 έχει αποστασιοποιηθεί απ' την εξωτερική πολιτική του Ερντογάν, καταγγέλλοντας την αποστολή του σκάφους Μαβί Μαρμαρά στη Γάζα, αμφισβητώντας τα ανοίγματα προς το ΡΚΚ, διαφωνώντας με την προσέγγιση της Τεχεράνης. Δηλαδή μοιάζει να πλησιάζει περισσότερο τις θέσεις των ΗΠΑ.

Η σύγκρουση πήρε διαστάσεις το καλοκαίρι, με την καταστολή στην πλατεία Ταζίμ. Ο Γκιουλέν εκτίμησε ότι ο Ερντογάν αποτελεί πλέον κίνδυνο «για τις ελευθερίες και τα δικαιώματα των πολιτών», υπονοώντας ότι δεν επιθυμεί τη συγκεντροποίηση των εξουσιών (με τελικό στόχο μια προεδρική δημοκρατία). Η ρήξη ολοκληρώθηκε όταν ο Ερντογάν επιχείρησε να κλείσει σχολεία του Χιζμέτ το Νοέμβριο.

Οι συλλήψεις στελεχών του ΑΚΡ και επιχειρηματιών απ' το περιβάλλον του, σηματοδοτούν έναν ενδοϊσλαμικό πόλεμο για τον έλεγχο του κράτους, της οικονομίας, της εξωτερικής πολιτικής. Οι ΗΠΑ έχουν ζητήσει να σταματήσουν οι δεκάδων δις τριγωνικές συναλλαγές (μέσω Κίνας) της Halk με την Τε-

χεράνη. Η Halk ξεπλένει και πολλά δις ινδικών εταιριών, που τη χρησιμοποιούν επίσης για να παρακάμπτουν το εμπάργκο. Ο πρέσβης των ΗΠΑ, αμέσως μετά την έκρηξη των σκανδάλων, συναντήθηκε με τον αρχηγό του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος – και μάλλον ο Ερντογάν είναι πλέον «καμμένος» για τις ΗΠΑ.

Ήδη 12 βουλευτές έχουν αποχωρήσει απ' το ΑΚΡ, η πτώση του χρηματιστηρίου έφτασε το 17%, η τουρκική λίρα «βυθίστηκε» 5,4% (η δεύτερη μεγαλύτερη υποτίμηση μεταξύ των αναδυόμενων οικονομιών, με πρώτο το αργεντινικό πέσο), οι επενδυτές «ξεφορτώνουν» τουρκικά ομόλογα, το έλλειμμα εκτιμάται θα φτάσει το 7,1% του ΑΕΠ κ.λπ. Ωστόσο ο Ερντογάν ελέγχει το ΑΚΡ και αντεπιτίθεται για να ελέγξει τον κρατικό μηχανισμό. Έχουν αποπεμφθεί 700 αστυνομικοί, ενώ άλλοι 1.000 έχουν μετατεθεί δυσμενώς. Η κυβέρνηση ήδη ελέγχει το Ανώτατο Συμβούλιο Δικαστών και Εισαγγελέων, ενώ ετοιμάζεται να περάσει νόμο που θα δίνει τη δυνατότητα πλήρους ελέγχου του δικαστικού σώματος απ' τον υπουργό Δικαιοσύνης. Οι φάκελοι των σκανδάλων αφαιρέθηκαν απ' τους εισαγγελείς που ξεκίνησαν την έρευνα και η αστυνομία αρνείται πλέον να εκτελέσει τις εισαγγελικές εντολές. Ένα πραξικόπημα, με τη δικαιολογία ότι πρόκειται για «συνωμοσία ντόπιων (Χιζμέτ) και ξένων (ΗΠΑ) κέντρων». Πιθανά ο Ερντογάν φτάσει μέχρι την απαγόρευση του δικτύου Γκιουλέν, αφού δεν δίστασε ν' ξανανοίξει τις υποθέσεις Εργκένεκον και Βαριοπούλα, με τη δικαιολογία ότι οι δικαστικοί που τις χειρίστηκαν ήταν χειραγωγημένοι, σε μια προσπάθεια να προσεταιριστεί κομμάτια των κεμαλιστών του στρατού!

Βέβαια, το σχέδιό του για εύκολη νίκη στις προεδρικές εκλογές του Αυγούστου (ο πρόεδρος για πρώτη φορά θα εκλεγεί απευθείας απ' τον λαό, πιθανά διευρύνοντας τις προεδρικές αρμοδιότητές και αλλάζοντας το πολιτεύμα σε προεδρική δημοκρατία) περιπλέκεται. Ενώ δεν πρέπει να αποκλείονται και πρόωρες εκλογές. Για πρώτη φορά μετά από δέκα χρόνια διαμορφώνεται ένα αντιπολιτευτικό μπλοκ: παλιά αντιπολίτευση, τάγμα Γκιουλέν, παραδοσιακή κεντροδεξιά, παραδοσιακά αστικά στρώματα.

Στις μάζες υπάρχει μια ανανεωμένη αυτοπεποίθηση και διάθεση για αγώνες, εξαιτίας της ριζοσπαστικοποίησης απ' την εξέγερση του Γκεζί αλλά και των σκανδάλων. Ο αριθμός των κινητοποιήσεων (συχνά συγκρούονται με την αστυνομία) σ' όλες τις μεγάλες πόλεις έχει ανέβει. Ο Ερντογάν ψηφίζει νόμους που απαγορεύουν στους γιατρούς να περιθάλπουν σε διαδηλωτές χωρίς κρατική άδεια και για τον πλήρη έλεγχο του διαδικτύου (φακέλωμα του ιστορικού επισκέψεων για δύο χρόνια!).

Για πρώτη φορά οι εργαζόμενοι και η νεολαία μπορούν ν' αποτελέσουν έναν τρίτο πόλο, για μια ριζοσπαστική ανατροπή του πολιτικού σκηνικού.

